

Credinciosul în Casa lui Dumnezeu

Cuprinsul

În casa lui Dumnezeu	3
Adunarea Dumnezeului cel viu	4
Stâlpul și temelia adevărului	5
O locuință a lui Dumnezeu în Duh.....	8
Un templu sfânt în Domnul	9
Împreună-cetățeni cu sfinții.....	10
Ai casei lui Dumnezeu	12
Piatra vie	14
Ales, prețios.....	16
Pietre vii	17
O casă spirituală, o preoție sfântă.....	18
Într-o casă mare	22
Vase de aur și de argint, de lemn și de lut.....	23
Vase spre onoare și spre dezonoare.....	24
De folos Stăpânului casei, pregătit pentru orice lucrare bună.....	27
Un stâlp.....	28
În Templul lui Dumnezeu	28
Voi scrie pe el.....	30

Încă din Vechiul Testament, dorința credincioșilor era aceea să se afle în preajma lui Dumnezeu, ba chiar în Casa Lui. În Psalmul 84, fiii lui Core cântă despre Cortul întâlnirii și despre cei care se află în el: „*Cât de plăcute sunt locașurile Tale, DOAMNE al oștirilor! ... Ferice de cei care locuiesc în casa Ta; ei Te vor lăuda fără încetare!*” (versetele 1 și 4) Fiii lui Core erau, de fapt, condamnați la moarte din cauza păcatului tatălui lor, dar au avut parte de harul lui Dumnezeu și acum stăteau în slujba locașului casei lui Dumnezeu ca și cântăreți (vezi Numeri 16; 26.10,11 și 1 Cronici 6.16,22,31-38). Pentru ei, Cortul întâlnirii era plăcut, deoarece era locuința lui Dumnezeu. Și îi laudau pe cei care aveau voie să locuiască acolo. Și David dorea un singur lucru: „*Să locuiesc în casa DOMNULUI toate zilele vieții mele, ca să văd frumusețea DOMNULUI și să întreb despre El în templul Său.*” (Psalmul 27.4) Casa Domnului era cel mai bun loc pentru a-L vedea pe Dumnezeu în toată frumusețea și gloria Sa și pentru a medita la El. Toate aceste lucruri, doar într-o măsură mult mai mare, ne sunt acum posibile zi de zi, deoarece noi, ca și credincioși ai timpului harului facem parte din Adunare, care formează aici, pe pământ, Casa lui Dumnezeu. Adunarea este locuința lui Dumnezeu în Duhul.

În casa lui Dumnezeu

Noul Testament vorbește în diferite locuri despre Casa lui Dumnezeu. În funcție de context, se vorbește și despre Templul lui Dumnezeu sau chiar despre o casă mare. În toate acestea, de cele mai multe ori este menționat și credinciosul, care face parte din această casă. Și pentru credincios se folosesc, în funcție de context, diferite denumiri sau imagini: concetățeni, membri ai casei, vase, pietre, o preoție, un stâlp.

În cele ce urmează, vom analiza în detaliu aceste pasaje biblice. Vom vorbi întotdeauna despre casă și despre credincios în contextul respectiv și despre modul în care putem revendica aceste lucruri pentru noi personal sau le putem aplica la noi.

1 Timotei 3.14-15: *Îți scriu acestea sperând să vin la tine mai curând; iar dacă voi întârzia, ca să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului.*

În casa lui Dumnezeu

Pentru Duhul lui Dumnezeu este important ca oamenii să se comporte corect în casa lui Dumnezeu, și El îl folosește pe apostolul Pavel pentru a-i scrie lui Timotei despre aceasta. Apostolul Pavel a considerat necesar să-l informeze în prealabil pe Timotei, în scris, cu privire la comportamentul adecvat în casa lui Dumnezeu, chiar dacă intenționa să vină în curând la el. În cazul în care venirea lui ar fi întârziată, el voia totuși să se asigure că Timotei și cei în mijlocul cărora Timotei urma să lucreze știau care este comportamentul potrivit în Casa lui Dumnezeu. În capitolul următor, 1 Timotei 4, Pavel îl încurajează pe Timotei să transmită mai departe învățăturile primite: *„Punând aceasta înaintea fraților, vei fi un bun slujitor al lui Hristos”* (versetul 6), *„poruncește acestea și învață-i”* (versetul 11) și *„Până vin eu, ia aminte la citire, la îndemnare, la învățătură”* (versetul 13). De asemenea, în capitolul 6, versetul 2, se spune scurt și concis: *„Învață-i și îndeamnă-i acestea.”*

La începutul epistolei (1 Timotei 1.3), Pavel face referire la faptul că i-a cerut lui Timotei să rămână în Efes pentru a sluji acolo printre frați. Scopul final al acestei însărcinări era ca inimile fraților să fie pline de dragoste, și anume dintr-o inimă curată, o conștiință bună și o credință sinceră (1 Timotei 1.5). Unii dintre frații și surorile din Efes se abătuseră de la aceasta și au dat astfel startul ca adunarea să-și părăsească treptat dragostea dintâi. În Apocalipsa 2.4, acest fapt ne este prezentat deja ca un fapt împlinit, ca o stare a adunării: *„Am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi”*.

Faptul că, în contextul acestei epistole, este vorba tocmai de adunarea din Efes ne arată cu atât mai clar cât de repede poate avea loc decăderea spirituală, în ciuda condițiilor favorabile, în ciuda revelațiilor și cunoașterii spirituale înalte și în ciuda avertismentelor concrete. Pavel lucră aproximativ 3 ani în Efes (Faptele apostolilor 20.31). El le-a scris Epistola către Efeseni, în care le-a dezvăluit adevăruri spirituale înalte. În discursul său de rămas bun de la Milet, Pavel le-a vorbit bătrânilor din suflet și i-a avertizat cu privire la pericolele care urmau să vină. De asemenea, îl trimisese pe Timotei la ei cu sarcina de a sluji în mijlocul lor. Și totuși, Domnul Isus Hristos a trebuit să pronunțe în Apocalipsa 2.4 judecata deja menționată asupra Efesului. În ansamblu, această evoluție a avut loc pe parcursul de aproximativ 40-50 de ani, adică în decursul a două generații, și asta în ciuda prosperității perioadei de început a Adunării.

Acest fapt ar trebui să ne încurajeze și să ne îndemne cu atât mai mult, în timpul nostru de sfârșit să cunoaștem și să luăm la inimă învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu despre Adunarea Sa: Să știm cum trebuie să ne comportăm în Casa lui Dumnezeu și să facem aceasta, pentru ca în adunările noastre locale să se găsească creștere și nu decădere. Să ne verificăm și să ne reînnoim mereu dragostea față de Domnul și față de ai Săi, ca motor al acțiunilor noastre. Ca tânăra generație de astăzi să nu trebuiască să se plângă peste 40-50 de ani de locul în care a ajuns mărturia locală a adunării sub contribuția și sub responsabilitatea ei. Și când frații și surorile mai în vârstă dintre noi își vor îndrepta privirea înapoi, s-ar putea ca, la fel ca în Ezra 3.11-13, bucuria și plânsul să se amestece în fața stării Casei lui Dumnezeu. Haideți să ne îndeplinim

În casa lui Dumnezeu

împreună, tineri și bătrâni, atâta timp cât Domnul nu a venit încă, locul nostru în Casa lui Dumnezeu, spre gloria Domnului!

Adunarea Dumnezeului cel viu

În acest pasaj din Epistola către Timotei ni se spune ce este Casa lui Dumnezeu: „*În casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu*” (1 Timotei 3.15) . Este Adunarea în care Dumnezeu locuiește pe acest pământ, care este locuința Lui, Casa Lui. Dar este o locuință a lui Dumnezeu în Duhul (Efeseni 2.22), o casă spirituală (1 Petru 2.5). Deci nu este o casă materială, zidită cu mâinile sau de oameni. Dumnezeu Însuși și-a pregătit această casă, Adunarea. Vom aprofunda acest aspect în pasajele corespunzătoare din Epistola către Efeseni și 1 Petru.

De remarcat aici este faptul că această casă a lui Dumnezeu este numită Adunarea Dumnezeului *celui viu*. Găsim această expresie a „Dumnezeului celui viu ” în Cuvântul lui Dumnezeu în principal în contextul în care Dumnezeu, spre deosebire de idoli morți și inutili, se dovedește într-adevăr a fi un Dumnezeu viu, care acționează spre gloria Numelui Său și pentru ai Săi și Se glorifică prin faptele Sale. Pentru a ne face o idee despre aceasta, urmează o scurtă trecere în revistă a majorității pasajelor biblice în care apare această expresie.

1. În Vechiul Testament, sunt în principal pasaje în care Dumnezeu Se dovedește a fi „Dumnezeul cel viu” al poporului Său sau al unuia dintre slujitorii Săi:
 - la revelarea lui Dumnezeu pe munte în foc (Deuteronomul 5.26)
 - înainte de cucerirea Țării Promise (Iosua 3.10)
 - în timpul luptei lui David împotriva lui Goliat (1 Samuel 17.26,36)
 - când Ezechia a fost asediat de asirieni (2 Împărați 19.4,16; Isaia 37.4,17)
 - în cazul lui Daniel în groapa cu lei (Daniel 6.21,27)
 - în legătură cu viitoarea restaurare a lui Israel (Osea 2.1; Romani 9.26)
2. În Noul Testament, pasajele biblice sunt în principal în contextul referitor la convertire, la viața nouă și la noua poziție în care ne aflăm ca și credincioși:
 - în revelația făcută lui Petru despre Isus, Fiul Dumnezeului celui viu (Matei 16.16)
 - în convertirea de la lucrurile moarte și deșarte sau de la idoli la Dumnezeul cel viu (Faptele apostolilor 14.15; 1 Tesaloniceni 1.9; Evrei 9.14)
 - în avertismentul împotriva necredinței sau a disprețuirii harului lui Dumnezeu (Evrei 3.14; 10.31)
 - că noi ne-am apropiat de cetatea Dumnezeului cel viu (Evrei 12.22)
 - că suntem o scrisoare a lui Hristos, scrisă cu Duhul Dumnezeului cel viu (2 Corinteni 3.3)
 - că suntem templul Dumnezeului cel viu (2 Corinteni 6.16)
 - că ne punem nădejdea în Dumnezeul cel viu ca Mântuitor al tuturor oamenilor, în special al credincioșilor (1 Timotei 4.10).

În 1 Timotei 3 este vorba, așadar, despre Adunarea Dumnezeului *celui viu*. Nu este vorba despre cultul unui idol mort, care „nu poate vedea, nu poate auzi și nu poate simți” (Daniel 5.23), ai cărui adepți se pot comporta cum vor, fără ca idolul lor să reacționeze într-un fel sau altul. Dumnezeul cel viu vede, aude și judecă tot ce se întâmplă în Casa Sa, în Adunarea Sa: atât

În casa lui Dumnezeu

binele, cât și răul. El apără gloria Numelui Său și a Numelui Fiului Său preaiubit. El veghează asupra sfințeniei Casei Sale. Nu-I este indiferent cum se comportă cei care poartă Numele Fiului Său. Dumnezeuul *viu* ne atrage atenția asupra responsabilității pe care o avem ca mădulare ale Adunării. De aceea este important să știm „*cum trebuie să ne comportăm în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu*”.

Stâlpul și temelia adevărului

Și nu este important doar să știm cum trebuie să ne comportăm în Casa lui Dumnezeu, ci și să facem aceasta! Cu aceasta se leagă următoarea afirmație despre Adunare din versetul nostru biblic: „*stâlpul și temelia adevărului*”. Care este acest adevăr despre care se vorbește aici? În orice caz, nu este Adunarea, pentru că ea nu este numită aici adevărul, ci este prezentată ca fiind cea care reprezintă adevărul (ca stâlp) sau îl susține (ca temelie sau sprijin). Adevărul este tot ceea ce este de la Dumnezeu, din Dumnezeu și în acord cu El.

Domnul Isus spune despre Sine: „*Eu sunt Calea și Adevărul și Viața*” (Ioan 14.6) și în rugăciunea Sa către Tatăl din Ioan 17.17: „*Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul*”. Domnul Însuși, ca fiind Cuvântul, „*S-a făcut trup și a locuit printre noi ... plin de har și de adevăr*” (Ioan 1.14) și a arătat „*harul și adevărul*” (Ioan 1.17) lui Dumnezeu. El ne-a vorbit, ca Om, adevărul pe care l-a auzit de la Dumnezeu (Ioan 8.40). El este expresia desăvârșită a Ființei lui Dumnezeu și strălucirea gloriei Sale (Evrei 1.2,3) și în Persoana Sa – nu doar prin El – Dumnezeu ne-a vorbit (2 Corinteni 5.19). Înaintea lui Pilat, Domnul spune: „*M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc pentru adevăr*” (Ioan 18.37). Domnul Isus, ca Om pe acest pământ, a fost împlinirea tuturor profețiilor din Vechiul Testament care-L priveau și a revelat în viața Sa, într-un mod desăvârșit, gândurile și inima lui Dumnezeu. În același timp, în prezența Persoanei lui Isus Hristos, inima omului s-a arătat pe deplin. Acolo unde El Și-a lăsat să strălucească lumina, dragostea, harul, adevărul și dreptatea Sa, omul și-a arătat întunericul, ura, legalismul, minciuna și nedreptatea. Dar Domnul Isus Hristos, Fiul etern al lui Dumnezeu, este punctul de referință neschimbător, adevărul, în raport cu care totul trebuie măsurat!

Omul necredincios este mort în fărădelegi și păcate. El face parte din familia diavolului, în care nu este adevăr (Ioan 8.44). „*Cine practică păcatul este din diavolul; pentru că diavolul păcătuiește de la început.*” (1 Ioan 3.8) Totuși, mulțumiri fie aduse Domnului, El ne-a rostit „Cuvântul adevărului” și noi l-am auzit ca fiind Evanghelia mântuirii noastre (Efeseni 1.13). Prin acest „Cuvânt al adevărului”, El ne-a zidit pentru o viață nouă (Iacov 1.18) și L-a rugat și pe Tatăl să ne sfințească prin acesta, să ne păstreze pentru Sine în această lume (Ioan 17.17). Acum noi trebuie să fim ca un lucrător „*care împarte drept Cuvântul adevărului*” (2 Timotei 2.15) și să ne arătăm în Cuvântul adevărului „*ca slujitori ai lui Dumnezeu*” (2 Corinteni 6.4,7). Putem avea, de asemenea, o speranță, care ne este păstrată în ceruri, despre care am auzit mai înainte în Cuvântul adevărului Evangheliei (Coloseni 1.5). Cuvântul lui Dumnezeu este temelia și punctul de plecare al mântuirii noastre. El trebuie să ne caracterizeze viața de acum în slujba Domnului. Și este, de asemenea, temelia speranței noastre eterne, pe care o putem avea pentru viitor.

Totuși, nu am putea primi și înțelege acest Cuvânt al adevărului dacă nu ni s-ar fi deschis mintea. Domnul nostru a avut grijă și de acest fapt, când era pe punctul de a pleca de pe acest pământ la Tatăl. El nu a vrut să-Și lase ucenicii, și nici pe toți cei care vor crede în El prin cuvântul lor, ca orfani. De aceea le-a promis „Duhul Adevărului”, Duhul Sfânt, care urma să

În casa lui Dumnezeu

coboare asupra lor la Rusalii și să locuiască de atunci în Adunare și în fiecare credincios în parte (Ioan 14.17,18; Faptele apostolilor 2.1-4; 1 Corinteni 3.16; 6.19). Domnul Isus le spune ucenicilor Săi: „*Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine Însuși, ci va vorbi ce va auzi și vă va face cunoscut cele viitoare. Acela Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut. Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am spus că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut.*” (Ioan 16.13-15) Ne încurajează să vedem cum Dumnezeu, Duhul Sfânt, continuă lucrarea în credincioșii de pe pământ în același mod în care a făcut-o Dumnezeu, Fiul. Așa cum Domnul Isus ne-a vorbit adevărul pe care l-a auzit de la Dumnezeu (Ioan 8.40) și ne-a făcut cunoscut tot ce a auzit de la Tatăl Său (Ioan 15.15), tot așa și astăzi Duhul Sfânt ne vestește ceea ce aude și ceea ce ia din ceea ce este al Domnului și al Tatălui. În acest fel, și noi suntem în măsură să înțelegem ce este adevărul. Adevărul este doar ceea ce vine de la Dumnezeu, ceea ce El a pus să se scrie în Cuvântul Său pentru noi și ceea ce El ne revelează din Cuvântul Său prin Duhul Sfânt.

Astfel, lucrarea adevărului într-un om duce la mântuire și la o viață plăcută lui Dumnezeu. Un om credincios a fost zămislit prin Cuvântul adevărului, născut din nou dintr-o sămânță nepieritoare, prin Cuvântul Dumnezeului celui viu și etern (1 Petru 1.23). Și în credincios locuiește Duhul Adevărului, care îl învață și îi vestește lucruri despre Cel care este Adevărul. Dacă ne gândim acum că Adunarea este alcătuită din toți credincioșii, atunci recunoaștem că ea este pătrunsă până în străfunduri de adevăr.

Nu ne este greu acum să înțelegem de ce ea ne este prezentată ca stâlpul și temelia adevărului. Caracteristica unui stâlp este că se înalță și este vizibil de departe. O temelie (sau un sprijin) vorbește despre o bază stabilă și despre soliditate. Adunarea este prezentată, așadar, ca un fel de fundament pe care adevărul este prezentat în mod de neclintit și poate fi văzut de toți.

Atâta timp cât Domnul nu Și-a luat încă Adunarea la Sine, aceasta rămâne pe pământ ca martor al adevărului. Când vom fi odată la Domnul, nici ceea ce reține (Adunarea), nici Cel care reține (Duhul Sfânt) nu vor mai fi aici (2 Tesaloniceni 2.6,7). „*Atunci va fi descoperit cel fărădelege, ... a cărui venire este potrivit lucrării lui Satan, în orice putere și semne și minuni ale minciunii și în orice amăgire a nedreptății pentru cei care pier, pentru că ei n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți. Și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate.*” (2 Tesaloniceni 2.8-12) Când Adunarea va fi luată de pe acest pământ, atunci va apărea antihristul și va amăgi oamenii cu opusul adevărului, cu minciuna și înșelăciunea. Acești oameni nu vor mai avea atunci nicio posibilitate să creadă adevărul, deoarece Dumnezeu Însuși va face în așa fel încât să creadă minciuna.

Pentru noi, cei care aparținem Adunării, aceasta ar trebui să fie un stimulent pentru a da mărturie despre adevăr în mediul nostru personal. Putem face aceasta lăsând să se vadă lucrarea adevărului asupra noastră și prin noi, atât în vorbele noastre, cât și în comportamentul nostru. Să ne amintim câteva pasaje din Noul Testament care leagă viața noastră de zi cu zi de adevăr:

- În creșterea spirituală: „*Ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos.*” (Efeseni 4.15)
- În vorbire: „*De aceea, lepădând minciuna, vorbiți adevărul fiecare cu aproapele său, pentru că suntem mădulare unii altora.*” (Efeseni 4.25)

În casa lui Dumnezeu

- În umblare: *„Umblați ca niște copii ai luminii (pentru că rodul luminii este în orice bunătațe și dreptate și adevăr).”* (Efeseni 5.8b,9)
- În lupta spirituală: *„Stați deci în picioare, după ce v-ați încins mijlocul cu adevărul și v-ați îmbrăcat cu platoșa dreptății.”* (Efeseni 6.14)
- În propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu: *„Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu aprobat, un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului.”* (2 Timotei 2.15)
- În viața de credință: *„Pentru că m-am bucurat foarte mult, când au venit frați și au mărturisit despre adevărul tău, după cum tu umbli în adevăr.”* (3 Ioan 3)
- În ospitalitate: *„Noi deci suntem datori să-i primim pe unii ca aceștia, ca să fim împreună-lucrători cu adevărul.”* (3 Ioan 8)

Toate acestea le putem face doar prin puterea Duhului Sfânt, care lucrează în noi personal și în Adunare.

O locuință a lui Dumnezeu în Duh

Efeseni 2.19-22: „Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh.

O locuință a lui Dumnezeu în Duh

În acest pasaj din Epistola către Efeseni ni se arată că, pe de o parte, credincioșii sunt „împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu”, iar pe de altă parte, ca adunare, ei formează o locuință a lui Dumnezeu, și anume un „templu sfânt în Domnul” și o „locuință a lui Dumnezeu în Duh”.

Hristos Isus este piatra de temelie a acestui templu sfânt, a acestei locuințe a lui Dumnezeu în Duh. În acest pasaj, pentru Domnul sunt folosite aceste două nume: *Hristos*, Unsul lui Dumnezeu, și *Isus*, Fiul lui Dumnezeu întrupat, al cărui Nume înseamnă „Dumnezeu este mântuirea”. Domnul Isus Hristos a pus odată pentru totdeauna, prin lucrarea Sa de pe crucea de la Golgota, piatra de temelie a acestui templu sfânt, a locuinței lui Dumnezeu. El este prima piatră a acestei clădiri, piatra de colț, care este așezată prima și care stabilește punctul de plecare și direcția construcției. Cuvântul „piatră de colț” înseamnă în textul original „capul colțului”, adică cea mai importantă piatră a colțului, suportul principal. La aceasta se alătură celelalte pietre ale temelii, fundamentul clădirii care urmează să fie construită pe ea.

Apostolii și profeții L-au vestit pe Hristos la începutul timpului harului (Faptele apostolilor 5.42; 8.12; 17.3; 1 Corinteni 2.1-2; Coloseni 1.28). În special, apostolul Pavel a avut privilegiul, potrivit harului care i-a fost dat, să pună temelia ca un arhitect înțelept (1 Corinteni 3.10). Iar această temelie este Isus Hristos (1 Corinteni 3.11). Domnul i-a folosit pe toți acești apostoli și profeți din perioada de început a Adunării pentru a vesti Evanghelia Sa, Evanghelia lui Isus Hristos (Faptele apostolilor 8.35; 11.20). El i-a putut folosi și pentru a transmite învățătura lui Hristos (Faptele apostolilor 2.42; Coloseni 1.24-29; Efeseni 4.11-12). În acest fel, prin slujirea lor, ei s-au aliniat la piatra de temelie, Hristos, transmițând, călăuziți de Duhul Sfânt, gândurile și voia Domnului. Pornind de la Hristos și urmând direcțiile pietrei de temelie, s-a pus astfel temelia pentru această clădire, Adunarea.

Aici vedem că această clădire crește. Clădirea nu crește în lățime dincolo de temelie, ci în înălțime, deoarece este zidită pe temelia pusă. Temelia este gata: nu trebuie extinsă, nu trebuie reînnoită, nu trebuie pusă din nou în altă parte. „*Nimeni nu poate să pună o altă temelie decât cea pusă, care este Isus Hristos.*” (1 Corinteni 3.11) Pentru această clădire, pentru Adunare, nu este posibilă nicio altă temelie: „*Nimeni nu poate să pună o altă temelie.*” Așadar, dacă cineva dorește să ridice o altă clădire, sau chiar o ridică, și pretinde că această clădire este Biserica sau comunitatea sau adunarea lui Dumnezeu, atunci acest fapt nu poate fi adevărat. O construcție omenească nu poate fi niciodată locuința lui Dumnezeu. Chiar dacă o astfel de persoană folosește Numele Domnului și dorește să dea impresia că Hristos face parte din această construcție, atunci se poate verifica ce temelie are clădirea. Și se va constata că nu Hristos este piatra de temelie a acestei clădiri, că nu El, că nu Cuvântul Său dictează direcția și limitele, ci propriile gânduri, care încearcă să-L încorporeze pe Hristos și părți din Cuvântul Său în această

O locuință a lui Dumnezeu în Duh

structură. Hristos este acolo, ca să zicem așa, doar o piatră printre multe, dar nici temelia, nici piatra de temelie.

Citim aici, pe de o parte, că suntem „zidiți” și, pe de altă parte, că suntem „zidiți împreună”. Prima afirmație ne arată poziția actuală în care ne aflăm. Prin propovăduirea apostolilor și a profeților, efesenii au crezut la vremea aceea și au fost adăugați Adunării. Astfel, și ei au devenit parte a acestei clădiri. La fel, și noi suntem acum mântuiți prin credința în Evanghelia lui Isus Hristos și, astfel, am fost adăugați acestei clădiri. Ambele afirmații referitoare la zidire nu presupun nicio activitate din partea noastră. Nu noi am acționat, ci s-a acționat asupra noastră. Nu noi înșine ne alăturăm clădirii, ci suntem adăugați de Dumnezeu Însuși la această clădire în momentul în care suntem mântuiți. Eram „străini și fără cetățenie”, dar acum suntem „împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu”. Este lucrarea Tatălui, care ne atrage către Fiul Său: „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis.*” (Ioan 6.44) Și este lucrarea Domnului Însuși, care ne adaugă la Adunarea Sa: „*Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți.*” (Faptele apostolilor 2.47) Și în Domnul nostru, după ce am crezut, am fost „*pecetluiți cu Duhul Sfânt al promisiunii, care este arvună a moștenirii noastre.*” (Efeseni 1.13) Așadar, Dumnezeu ne-a încorporat în această clădire, astfel încât acum facem parte din ea: suntem „împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu”. Aceasta este poziția noastră.

Un templu sfânt în Domnul

Dacă în prima expresie „suntem zidiți” am văzut mai mult poziția noastră actuală, atunci a doua expresie, că suntem „zidiți împreună”, vorbește mai degrabă despre lucrarea lui Dumnezeu cu noi, în timp ce ne ocupăm locul în mijlocul Adunării. Locul în care suntem „zidiți împreună” este o „clădire bine îmbinată”, care „crește spre a fi un templu sfânt în Domnul”. Această clădire este „clădirea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3.9). Cum ar putea fi altfel ca această clădire să fie „bine îmbinată”? Nici o piatră, nici o grindă, nici un stâlp nu este la locul nepotrivit.¹ Domnului ne-a rânduit și nouă, fiecăruia, locul său în cadrul Adunării. Astfel, suntem automat o parte a acestei clădiri, care crește spre a deveni un „templu sfânt în Domnul”, un loc în care Dumnezeu dorește să locuiască cu bucurie. Este un loc sfânt, adică un loc pus deoparte pentru Dumnezeu. Este un templu, adică un loc în care Dumnezeu dorește să locuiască în mijlocul poporului Său, dar unde I se aduce și închinarea cuvenită. Creșterea acestui templu sfânt are loc „în Domnul”, adică Domnul produce creșterea prin adăugarea celor mântuiți la Adunare și se asigură în același timp că această creștere corespunde caracterului unui templu sfânt.

În Vechiul Testament, după eliberarea poporului Său din Egipt, Dumnezeu a locuit mai întâi în Cortul Întâlnirii și apoi în Templu. În ambele cazuri, El a pus condiții pentru această locuire. Pe atunci, pe muntele Sinai, Dumnezeu a vorbit poporului Israel prin Moise: „*Dacă veți umbla în rânduielile Mele și veți ține poruncile Mele și le veți împlini [...]; Și Eu voi pune locașul Meu între voi și sufletul Meu nu vă va disprețui. Și Eu voi umbla între voi și voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu.*” (Leviticul 26.3,11-12) Dacă nu, urma să vină judecata. Chiar și la finalizarea Templului de către Solomon, Dumnezeu a rostit cuvinte similare: „*Cât despre casa aceasta pe care o construiești, dacă vei umbla în rânduielile Mele și vei face judecățile Mele și vei păzi toate poruncile Mele, umblând în ele, voi împlini cuvântul Meu despre tine, pe care l-*

¹ Ideea că fiecare credincios are locul său propriu și corect, precum și sarcina sa proprie și echivalentă, ne este prezentată mult mai clar prin imaginea Adunării ca Trup al lui Hristos din 1 Corinteni 12. (vezi și Efeseni 4.16)

O locuință a lui Dumnezeu în Duh

am spus lui David, tatăl tău. Și voi locui în mijlocul fiilor lui Israel și nu voi părăsi pe poporul Meu, Israel” (1 Împărați 6.12-13) În Noul Testament, apostolul Pavel face referire la pasajul din Leviticul 26 și le scrie credincioșilor din Corint: „*Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: «Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți», spune Domnul.*” (2 Corinteni 6.16-17) Aceste versete din 2 Corinteni urmează învățăturilor apostolului Pavel, potrivit cărora lucrurile divine nu au nicio legătură sau parte cu lucrurile care izvorăsc din păcat. Deoarece credincioșii din Corint erau templul Dumnezeului celui viu, de aceea trebuiau să iasă și să se despartă. Cu alte cuvinte: ei trebuiau să se comporte în mod demn de poziția lor de templu al Dumnezeului celui viu și să arate aceasta printr-o viață sfântă. Totuși, nu ca niște oameni care se află sub Lege, ci ca niște oameni care au fost deja spălați, sfințiți și îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru. (1 Corinteni 6.11)

Adunarea locală din Corint ne servește drept exemplu de avertisment în această privință. Deja în prima epistolă, apostolul Pavel a trebuit să le reamintească: „*Nu știți că sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? ... pentru că templul lui Dumnezeu este sfânt și voi sunteți voi.*” (1 Corinteni 3.16-17) Ei erau templul lui Dumnezeu, templul lui Dumnezeu este sfânt și ei erau sfinți. Aceasta era poziția lor înaintea lui Dumnezeu, pe care însă o pierduseră din vedere și pe care, practic, nu o mai trăiau. Câteva cauze ale acestui fapt ne sunt menționate în cazul credincioșilor din Corint, cum ar fi, de exemplu, o viață carnală după felul oamenilor, încrederea lor în propria înțelepciune și în darurile lor de har, mândria lor față de ei înșiși (1 Corinteni 3.3,18; 5.2). Întreaga epistolă către Corinteni abordează, pe rând, subiectele în care credincioșii din Corint judecau greșit sau deloc. Astfel, apostolul le spune și că printre ei erau boală și moarte, pentru că Dumnezeu a trebuit să judece în mijlocul lor, când era vorba de comportamentul nevrednic la vestirea morții Domnului: „*De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm.*” (1 Corinteni 11.30)

Sfințenia lui Dumnezeu nu este mai mică în Adunare decât era în mijlocul poporului Israel. Adunarea este, în principiu, un templu sfânt în Domnul. Dar avem responsabilitatea, ca parte a acestui templu sfânt, să ne comportăm în consecință. Fără Domnul, clădirea nu poate deveni un templu sfânt. Dacă ne opunem lucrării Domnului, dacă vrem să organizăm Adunarea după standarde omenești, fără Domnul, dacă vrem să reprezentăm Adunarea fără El, atunci mărturia practică nu va fi un templu sfânt. Atunci Domnul, ca Cel „*care umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur*” (Apocalipsa 2.1), va interveni corectând și poate chiar judecând. El cunoaște starea și lucrările fiecărei adunări locale și le vorbește în consecință. Depinde atunci de noi să ascultăm și să acționăm după voia Lui: „*Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor!*” (Apocalipsa 2.7; etc., de șapte ori în total, identic pentru fiecare adunare). Când vine vorba de Adunare, atunci avem de-a face, chiar și în timpul harului, cu Cel ai cărui „*ochi sunt ca o flacără de foc și picioarele Lui ca arama strălucitoare, ca arzând într-un cuptor*”, și din a cărui gură iese „*o sabie ascuțită cu două tăișuri*”, iar chipul Său este „*ca soarele care strălucește în puterea lui*” (Apocalipsa 1.14-16). Să nu ne amăgim, „*pentru că estet timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu*” (1 Petru 4.17).

Împreună-cetățeni cu sfinții

Cui aparținem noi, dacă am fost adăugați Adunării? Când eram necredincioși, eram „*străini de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume*”. (Efeseni 2.12) Nu aveam nicio legătură cu Israel, poporul pământesc al lui Dumnezeu,

O locuință a lui Dumnezeu în Duh

niciun drept la promisiunile și binecuvântările sale și cu atât mai puțin cu Dumnezeu Însuși. Acum însă, în Hristos Isus, noi, care odinioară eram departe, am fost apropiați prin sângele lui Hristos. (Efeseni 2.13) Dar noi nu am fost adăugați la Israel, ci la ceva nou. Domnul a făcut din iudei și păgâni „un singur popor”, după ce a desființat „*Legea poruncilor cuprinsă în rânduieli, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou*”. (Efeseni 2.15) În Adunarea lui Dumnezeu nu mai există iudei și neamuri; „*Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți una în Hristos Isus.*” (Galateni 3.28) Ceea ce ne caracterizează însă este faptul că suntem sfințiți în Hristos Isus, sfinți chemați, așa cum le scrie apostolul Pavel adunării din Corint. (1 Corinteni 1.2) Suntem cu toții cei care au fost răscumpărați pentru Dumnezeu prin sângele Mielului. Și, ca atare, suntem „împreună-cetățeni cu sfinții”, adică aparținem sfinților.

În ceea ce privește comportamentul nostru pe pământ, ni se spune în alte pasaje că cetățenia noastră este în ceruri. (Filipeni 3.20) Și Avraam și credincioșii din vremea lui știau și „*mărturiseau că sunt străini și fără drept de cetățenie pe pământ*”. (Evrei 11.13) Aceasta este o consecință practică a schimbării de apartenență. Așa cum am văzut deja în pasajul din 2 Corinteni 6, ca sfânt ești pus deoparte și rezervat pentru Dumnezeu. Ca atare, nu mai ai părtașie cu întinericul și cu tot ceea ce îl caracterizează. Practic, nu ne mai punem sub un jug inegal cu un necredincios, nici în căsătorie, nici în parteneriate de afaceri sau sociale. Nu mai avem nimic în comun cu lumea: ea este răstignită pentru noi, iar noi suntem răstigniți pentru ea. (Galateni 6.14)

Dacă tu faci parte dintre sfinți, atunci cauți în mod inevitabil și părtașia lor. Te bucuri să fii împreună cu alți credincioși, și asta nu doar în cadrul adunărilor, ci și dincolo de acestea. Așa a făcut și a trăit apostolul Pavel în călătoriile sale. Primele 10 versete din Faptele apostolilor 21 ne oferă un exemplu al acestei legături dintre credincioși. În călătoria sa spre Ierusalim, Pavel face diferite popasuri, în care caută mereu comunitatea fraților și surorilor și află: „*după ce ne-am despărțit de ei*” (versetul 1), „*și, găsindu-i pe ucenici, am rămas acolo șapte zile*” (versetul 4), „*însoțindu-ne toți, cu soții și copii, până afară din cetate*” (versetul 5), „*i-am salutat pe frați, am rămas cu ei o zi*” (versetul 7), „*am intrat în casa lui Filip, ... și am rămas la el*” (versetul 8), și anume „*multe zile*” (versetul 10). În timpul unor astfel de vizite, avem ocazia să aflăm mai multe despre situația fratelui sau a surorii la care stăm. Astfel, suntem puși în situația de a împărtăși mai bine bucuriile și necazurile lor (Romani 12.15). Se ivește, de asemenea, posibilitatea de a le satisface nevoile atât din punct de vedere spiritual, cât și material (Romani 12.13; 15.25-27). Ca frați și surori între noi, ne prețuim unii pe alții mai mult decât pe noi înșine (Filipeni 2.3) și suntem smeriți unii față de alții. Ne purtăm poverile unii altora (Galateni 6.2). Găsim alte îndrumări privind comportamentul ca sfinți și preaiubiți în Coloseni 3.12-14: „*Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat, așa și voi; iar peste toate acestea, îmbrăcați dragostea, care este legătura desăvârșirii.*” Acestea sunt doar câteva aspecte ale conviețuirii dintre credincioși. Am putea cita și alte pasaje din Noul Testament care ne învață despre aceasta. Totuși, ca împreună-cetățeni cu sfinții în această comunitate în care am fost aduși, să punem în practică lucrurile pe care le-am învățat din Cuvântul lui Dumnezeu!

Ai casei lui Dumnezeu

Totuși, nu suntem doar „împreună-cetățeni cu sfinții”, ci și „ai casei lui Dumnezeu”. Nu am fost aduși doar într-o relație cu alți sfinți, ci, în primul rând, am fost aduși într-o relație cu Dumnezeu. Ca membri ai casei lui Dumnezeu, avem un loc în prezența lui Dumnezeu și dreptul de a sta în casa Lui. Când suntem numiți membri ai casei lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că locuim în aceeași casă în care locuiește Dumnezeu. Și dacă această casă aparține lui Dumnezeu, deoarece este numită locuința lui Dumnezeu în Duh, atunci El este și stăpânul casei. Un alt aspect care ne caracterizează ca membri ai casei este faptul că, în calitate de membri ai casei lui Dumnezeu, noi Îi aparținem Lui.

În concluzie, suntem priviți ca membri ai casei din următoarele două perspective: pe de o parte, este vorba despre relația și apartenența noastră față de Dumnezeu, ca stăpân al casei, iar pe de altă parte, despre comportamentul credincioșilor între ei, ca membri ai aceleiași familii în aceeași casă. Dacă analizăm câteva pasaje din Noul Testament care vorbesc despre „membrii familiei”, regăsim aceste două idei și putem învăța câteva lucruri din ele:

1. În Matei 10.25, Domnul le vorbește ucenicilor Săi despre tratamentul de care vor avea parte: *„Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul său, și robului ca stăpânul său. Dacă pe stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult pe cei din casa Lui?”* Cei din casă vor primi același tratament ca și stăpânul casei. Ca membri ai casei lui Dumnezeu, vom experimenta aceeași disprețuire și același tratament din partea lumii, așa cum I se arată lui Dumnezeu Însuși și Domnului Isus. Ca ucenici și slujitori ai Domnului nostru Isus Hristos, al cărui nume Îl purtăm ca și creștini (Faptele apostolilor 11.26), nu avem de așteptat altceva decât ceea ce El Însuși a suferit. Domnul le-a prezis chiar ucenicilor Săi: *„Nu este rob mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta; ... Dar vă vor face toate acestea din cauza Numelui Meu, pentru că ei nu-L cunosc pe Cel care M-a trimis.”* (Ioan 15.20-21)
2. În 1 Corinteni 1.11 se spune: *„Pentru că mi s-a arătat despre voi, frații mei, prin ai Chloe, că între voi sunt certuri.”* Cei din casă află tot ce se întâmplă în casă. Aici, în Corint, erau certuri între credincioși, iar această veste ajunsese și la Pavel. Putem aplica aceasta la noi și să ne punem câteva întrebări: Ce aflăm noi în adunarea locală? Și ce aflăm despre adunările din alte locuri? Cum ne comportăm în legătură cu acestea? Ne rugăm pentru frații și surorile din localitate? Pentru nevoile și problemele lor? Pentru înțelepciune și discernământ în relațiile dintre noi, pentru a răspunde la întrebări și a judeca lucrurile neclare? Căutăm pacea între noi sau provocăm dezbinare prin vorbele și comportamentul nostru? Cum ne comportăm unii față de alții și unii cu alții ca membri ai aceleiași familii, care locuim în aceeași casă?
3. În Galateni 6:10 suntem învățați cum să ne purtăm față de ceilalți membri ai familiei: *„Așadar, când avem ocazia, să facem bine tuturor, dar mai ales celor din casa credinței.”* Avem responsabilitatea și suntem îndemnați să le facem bine în mod special fraților noștri în credință. Da, nu trebuie *„să obosim făcând binele”* (Galateni 6.9). A face bine altora înseamnă a acționa pentru binele lor, a-i ajuta, a-i sprijini, fie practic, cum a fost cazul cu Dorca (Faptele apostolilor 9.36) și cu văduvele din 1 Timotei 5.9-10, fie financiar (2 Corinteni 9.6-8; 1 Timotei 6.17-18), fie în alte moduri. Putem învăța și aici de la Domnul nostru, care a spus: *„Multe lucrări bune v-am arătat de la Tatăl Meu.”* (Ioan 10.32) Cum S-a întâlnit El, la vremea aceea, cu oamenii de pe pământ! Și

O locuință a lui Dumnezeu în Duh

noi, ca popor al Lui, suntem chemați să fim sârguincioși în faptele bune (Tit 2.14), să fim gata pentru orice faptă bună (Tit 3.1), să ne îngrijim să facem fapte bune (Tit 3.8) și să învățăm să facem fapte bune pentru nevoile necesare (Tit 3.14). „*Cine știe să facă binele și nu-l face, aceasta îi este păcat.*” (Iacov 4.17)

4. În 1 Timotei 5.8 ni se arată un alt aspect referitor la cei din casă: „*Iar dacă cineva nu îngrijește de ai săi și mai ales de cei ai casei, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios.*” Versetul de față se referă la grija pământească, materială față de cei din casă. Dar noi, ca și credincioși, suntem împreună-responsabili pentru cei care sunt concetățenii noștri spirituali. Bătrânilor din Efes li se spune în Faptele apostolilor 20.28: „*Luați seama la voi înșivă și la toată turma*”, iar Petru le spune bătrânilor în 1 Petru 5.2: „*Păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi.*” Evreilor li se spune: „*Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune, nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ci încurajându-ne ...*” (Evrei 10.24,25) Este vorba despre cei care locuiesc cu noi în aceeași casă, care sunt membrii familiei noastre. Despre cei despre care am aflat mai sus – precum membrii familiei lui Cloe – câteva lucruri, deoarece locuiesc cu noi în aceeași casă. Despre care știm ceva despre starea lor spirituală, despre pericolele cu care se confruntă sau despre nevoile lor personale care îi apasă. Pentru astfel de oameni trebuie și vrem să avem grijă, în măsura în care ne este posibil și Domnul ne-a dat o sarcină. A avea grijă de cineva înseamnă a te îngriji de acea persoană, astfel încât să nu-i lipsească nimic, să se simtă bine, să-l sprijinim când are nevoie de ajutor. În 1 Petru 5.7 aflăm că Dumnezeu are grijă de noi, sau, cum se poate traduce și altfel, că Îi pasă de noi. Noi suntem *cei ai casei* Lui. Ne pasă de *cei ai casei ai* noștri de credință? Ne facem griji pentru ei?

1 Petru 2.4-7: De El, apropiindu-vă, ca de o piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă, prețioasă înaintea lui Dumnezeu, și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Pentru că este cuprins în Scriptură: „Iată, pun în Sion o piatră de unghi, aleasă, prețioasă; și cine crede în El nicidecum nu va fi dat de rușine“. Pentru voi deci, care credeți, este prețuirea; dar pentru cei neascultători, „piatra pe care au lepădat-o ziditorii, aceasta a ajuns cap de unghi“

Piatra vie

Prima Epistolă a lui Petru este adresată străinilor din diaspora, adică în primul rând credincioșilor de origine iudaică care, din cauza persecuțiilor, au fugit în diferite regiuni din afara Israelului. Prin urmare, în această epistolă găsim în repetate rânduri referiri la lucruri, fapte sau persoane din Vechiul Testament, care erau bine cunoscute de iudei. În capitolul 1, versetele 3-12, credincioșilor împrăștiați și persecutați li se arată că, la fel ca Hristos Însuși, trebuie să treacă prin suferințe înainte ca gloria să se arate asupra lor (compară și cu Luca 24.26; Romani 8.17,18; 1 Petru 4.13; 5.1). Și ei se pot bucura de aceasta, pentru că nimeni nu le va putea lua această moștenire păstrată pentru ei în ceruri și ea nici nu își va pierde deloc din valoare. Suferințele și dificultățile prin care trebuie să treacă aici pe pământ vor păli în eternitate înaintea gloriei care îi așteaptă. Da, încercările credinței din timpul vieții lor, în care s-au dovedit credincioși (fidei), vor fi chiar „spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos”, când El Se va întoarce cu ai Săi, „ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire, în ziua aceea, în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1.10).

În paragraful următor din capitolul 1, credincioșii sunt îndemnați să se comporte în mod corespunzător în perspectiva acestei revelații a Domnului, și anume în ceea ce privește gândirea lor, atitudinea lor interioară (versetul 13) și, de asemenea, purtarea lor (versetul 15). În mod special, se subliniază umblarea în sfințenie. Ei ar trebui să reveleze în umblarea lor esența Celui care i-a chemat: „După cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea: pentru că este scris: «Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt».” (1 Petru 1.15,16) În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, pe care-L numeau Tată, consecința inevitabilă era o umblare în temere, adică în respect față de Dumnezeu (versetul 17). Dar aceasta trebuia să se întâmple în conștientizarea unui fapt anume (versetul 18): prețul răscumpărării lor. Ei au fost răscumpărați „cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui Miel fără cusur și fără pată” (versetul 19) de la viața lor de până atunci, deșartă (adică goală, lipsită de conținut), pe care o moșteniseră de la părinții lor. Acest sânge prețios al lui Hristos, a cărui valoare depășește orice bogăție pământească, este ceea ce ar trebui să-i stimuleze spre o viață sfântă înaintea lui Dumnezeu.

După câteva îndemnuri practice suplimentare privind dragostea frățească (versetul 22) și renunțarea la unele însușiri de caracter ale omului vechi (1 Petru 2.1), apostolul Petru ne îndreaptă din nou privirea spre Domnul: „dacă ați gustat, în adevăr, că Domnul este bun” (1 Petru 2.3). Dacă L-am cunoscut cu adevărat pe Domnul în bunătatea Sa, atunci ar trebui să fim, ca niște copii nou-născuți, dornici „după laptele spiritual, curat” (1 Petru 2.2), care este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât să creștem spiritual prin acesta. În a doua parte a versetului ni se menționează scopul acestei creșteri: „ca prin el să creșteți spre mântuire”. Numai prin aprofundarea Cuvântului lui Dumnezeu vom fi capabili să creștem „spre mântuire”,

Piatra vie

adică, pe de o parte, să arătăm tot mai mult trăsăturile unui om mântuit de păcat și de lanțurile diavolului, dar și să cunoaștem tot mai mult valoarea și semnificația mântuirii noastre.

La aceste gânduri se leagă pasajul nostru din 1 Petru 2,4-7. Aici suntem prezentați ca cei care vin la Domnul „ca la o piatră vie”. Este remarcabil să vedem că, atunci când Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre mântuirea noastră, vorbește despre *Hristos*, ca despre un *Miel* (1 Petru 1.19). Când este vorba despre zidirea casei lui Dumnezeu și slujirea în ea, atunci se vorbește despre *Domnul* ca despre o *piatră vie*. Aceasta corespunde caracterului specific al acestor două aspecte:

1. Pentru mântuirea noastră era necesară o jertfă sfântă și desăvârșită. Această jertfă a fost adusă de Hristos, Unsul și Trimisul lui Dumnezeu, ca un Miel fără cusur și fără pată, care a fost revelat la sfârșitul veacurilor pentru noi. Sângele Lui a curs pentru împăcarea noastră.
2. La zidirea casei lui Dumnezeu, Domnul, ca piatră vie, este piatra de temelie a acestei case. El, ca Domn, adaugă și alte pietre (Faptele apostolilor 2.47) și, ca Domn, are autoritate asupra tuturor slujirilor (1 Corinteni 12.5) și asupra ordinii din această casă.

Venind la Domnul, devenim o piatră vie, folosită pentru zidirea casei spirituale a lui Dumnezeu. Prin El, „Piatra vie”, primim răscumpărarea și mântuirea, despre care apostolul Petru vorbise anterior. Devenim „pietre vii”, care au viața eternă (Ioan 10.28; 17.2) și sunt părtași la natura divină (2 Petru 1.4). Suntem făcuți potriviți pentru prezența lui Dumnezeu, pentru a avea „*parte de moștenirea sfinților în lumină*”, pentru „*Împărăția Fiului dragostei Sale*”, așa cum se spune în alt loc (Coloseni 1.12,13). Aceasta este posibil doar pentru că la convertirea noastră primim o natură nouă, în care, ca pietre vii, semănăm cu Domnul nostru Isus Hristos, Piatra Vie.

Piatra Vie indică două lucruri:

1. În „Piatra” găsim prefigurată contrastul dintre disprețul față de Domnul din partea oamenilor, pe de o parte, și prețiozitatea lui Hristos pentru Dumnezeu, pe de altă parte.
2. În „cel viu” găsim contrastul dintre omul mort spiritual, pe de o parte, și omul Isus Hristos, *în care este viața și care este viața*.

Pentru Domnul Isus, aceste afirmații se aplică în două sensuri: atât în viața Sa ca Om înainte de cruce, cât și ca Om înviat, după cruce. În viața Sa aici pe pământ, Domnul Isus era singurul Om care era cu adevărat viu pentru Dumnezeu. Toți oamenii, în afară de El, erau morți în fărâdelegi și păcate. Numai El era în stare să-I fie pe plac lui Dumnezeu! Numai El a dus o viață care a adus roadă pentru Dumnezeu. El era piatra, ba chiar stânca, pe care Dumnezeu voia să-Și zidească Adunarea. Chiar dacă iudeii nu au recunoscut adevărata valoare a Persoanei Sale – „*era disprețuit, și noi nu L-am prețuit*” (Isaia 53.3) –, totuși Tatăl a văzut în El, chiar și în ceea ce privește poporul Său pământesc, această „*piatră în Sion, o piatră încercată, o piatră prețioasă, de unghi, o temelie sigură*” (Isaia 28.16).

După ce Dumnezeu L-a înviat și L-a încununat cu glorie și onoare, Hristosul răstignit și înviat este încă „*o piatră de poticnire pentru iudei și o nebunie pentru națiuni*” (1 Corinteni 1.23). Dumnezeu L-a „*înălțat și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume*” (Filipeni 2.9), dar pentru omul neconvertit El a rămas „*piatra disprețuită*”. Totuși, indiferent de părerea omului, Dumnezeu Își va duce la îndeplinire planul Său în Hristos: „*ca să adune din nou,*

Piatra vie

împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.10). Pe stânca Hristosul a fost întemeiată Adunarea la Rusalii, la scurt timp după lucrarea împlinită la Golgota. Și, de asemenea, în ceea ce privește poporul Său pământesc, Israel, și națiunile, toate profețiile referitoare la Hristos se vor împlini. Ei Îl vor vedea pe Cel pe care L-au lovit (Zaharia 13.6) și pe care L-au străpuns (Apocalipsa 1.7). Domnul nostru este acum Cel Viu, care a fost mort și este viu din eternitate în eternitate (Apocalipsa 1.18). El trăiește acum pentru a mijloci mereu pentru noi (Evrei 7.25). El este „*înviat dintre morți, cel dintâi rod al celor care au adormit*” (1 Corinteni 15.20) și, pentru că El „*a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit prin Isus*” (1 Tesaloniceni 4.14).

Ales, prețios

Piatra vie, Hristos, are, pe lângă respingerea de către oameni, încă două caracteristici: ales și prețios înaintea lui Dumnezeu. Aceste două denumiri le găsim în pasajul nostru atât în versetul 4, cât și în versetul 6:

- În versetul 4, cele două noțiuni sunt folosite pentru a sublinia valoarea Persoanei lui Isus Hristos pentru Dumnezeu, în contrast cu respingerea Domnului de către oameni.
- În versetul 6, accentul se pune pe faptul că jertfele spirituale, pe care noi le aducem lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, sunt plăcute lui Dumnezeu datorită prețiozității persoanei lui Isus Hristos.

În versetul 6 găsim o citare ușor modificată din Vechiul Testament (compară cu Psalmul 118,22 și Isaia 28.16). Domnul Isus Însuși indică semnificația pasajului biblic din Psalmul 118 atunci când, în pilda despre vie și viticultori, vorbește despre „*piatra cap de unghi, pe care zidarii au lepădat-o*” (Matei 21.42; Marcu 12.10; Luca 20.17). Când proprietarul viei își trimite fiul iubit ca ultimul la viticultori, pentru a-și revendica rodul care i se cuvenea, aceștia se sfătuiesc să-l omoare pe fiu, ca moștenitor, și pun planul în aplicare. Fariseii și cărturarii au recunoscut încă de atunci că Domnul Isus le-a adresat aceste cuvinte. El Însuși era Fiul care trebuia omorât! El era „*piatra de capăt de unghi, pe care zidarii au lepădat-o*”. Doar câteva săptămâni mai târziu, după formarea Adunării la Rusalii, apostolul Petru vorbește înaintea bătrânilor și cărturarilor poporului și o spune din nou clar: „*Isus Hristos Nazarineanul, pe care voi L-ați răstignit, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morți ... El este «Piatra disprețuită de voi, ziditorii, care a ajuns cap de unghi».*” (Faptele apostolilor 4.10-11) Pentru iudei, El era Nazarineanul, Cel disprețuit, pe care nu-L voiau și pe care, de aceea, L-au răstignit prin Pilat.

Dar nu și pentru Dumnezeu! Chiar în Vechiul Testament citim profetic despre Hristos: „*Iată Robul Meu pe care-L sprijin, Alesul Meu în care sufletul Meu își găsește plăcerea.*” (Isaia 42.1) Și pentru Dumnezeu era prea puțin ca El să fie doar Robul Său, „*ca să ridice semințiile lui Iacov și să întoarcă pe cei păstrați ai lui Israel.*” El L-a „*pus și ca lumină a națiunilor*”, ca să fie „*mântuirea Mea, până la capătul pământului*” (Isaia 49.6). Și mai departe: „*Iată, Robul Meu va prospera; va fi înălțat și va fi ridicat și va fi foarte sus*” (Isaia 52.13) „*Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel drept va îndreptăți pe cei mulți și va purta nelegiuirile lor. De aceea Îi voi da partea Lui între cei mari și va împărți prada cu cei puternici, pentru că Și-a dat sufletul la moarte și a fost numărat cu cei fărădelege; și a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei fărădelege.*” (Isaia 53.11-12) „*De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume.*” (Filipeni 2.9) Domnul a fost, într-adevăr, ca Om desăvârșit în smerenie aici pe pământ, dar El era Fiul preaiubit, în care Dumnezeu Și-a găsit plăcerea. (Matei 3.17; 17.5) „*El a primit de la Dumnezeu Tatăl onoare și glorie, când un astfel*

Piatra vie

de glas I-a fost adresat prin gloria minunată: «Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Eu Îmi gădesc plăcerea» (2 Petru 1.17) Da, a fost „plăcerea întregii plinătăți a Dumnezeirii să locuiască în El” în timpul în care Domnul a fost aici pe pământ ca om și „să împace prin El toate lucrurile cu Sine” (Coloseni 1.19). Noi am fost răscumparați „cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui Miel fără cusur și fără pată” (1 Petru 1.19), care depășește orice bogăție a acestui pământ.

Noi nu putem cu adevărat să măsurăm valoarea lui Isus Hristos pentru Dumnezeu! El este cu adevărat ales, prețios în ochii lui Dumnezeu. Avem voie să-L privim și să-L admirăm și, în fața măreției Sale și a prețiozității Persoanei Sale, să-L adorăm!

Și totuși, Scriptura spune în acest loc: „Pentru voi deci, care credeți, este prețuirea.” (1 Petru 2.7) Dumnezeu dorește să ne facă părtași la cele care sunt prețioase pentru El, pe care El le vede și le prețuiește în Omul Isus Hristos.² Depinde de noi în ce măsură înțelegem și prețuim această prețiozitate. Într-un alt context citim că Dumnezeu ne-a dat Duhul, „care este de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu” (1 Corinteni 2.12). Dar pentru aceasta trebuie să fim „credincioși”, așa cum se spune în versetul 7, adică cei care trăiesc în credință, și nu doar cei care, după starea lor, sunt „credincioși”. Numai în măsura în care credința noastră este vie putem recunoaște și prețui această comoară a Domnului. Prin Duhul, cu fața descoperită, putem privi gloria Domnului (2 Corinteni 3.18). În Evangheliile avem relatările care ni-L prezintă pe Domnul Isus din diferite unghiuri. Apostolul Ioan scrie: „Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl).” (Ioan 1.14) „Ce am văzut și am auzit vă vestim și vouă, ca și voi să aveți comuniune cu noi; și comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.” (1 Ioan 1.3) Și în multe exemple din Vechiul Testament putem vedea aprecierea lui Dumnezeu pentru Hristosul Său, cum ar fi jertfele din Leviticul.

În ce măsură Îl contemplăm pe Domnul nostru Isus Hristos? Putem spune, ca psalmistul: „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale: de aceea Dumnezeu Te-a binecuvântat pentru totdeauna.” Și: „Tu ai iubit dreptatea și ai urât răutatea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi.” (Psalmul 45.2,7) Psalmistul a recunoscut ce I-a plăcut lui Dumnezeu și cum a binecuvântat Dumnezeu ca răspuns la aceasta. Împărtășim noi această apreciere a lui Dumnezeu pentru Hristos? Vorbește și inima noastră ca mireasa din Cântarea Cântărilor: „Preaiubitul meu este alb și rumen, cel dintâi între zeci de mii. ... ființa Lui este plină de farmec.” (Cântarea Cântărilor 5.10,16)?

Pietre vii

Pasajul nostru vorbește și despre „pietre vii” – la plural –, care vin la acea „piatră vie”. Aici se referă la copiii lui Dumnezeu mântuiți. „Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cele cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 2.4-6) Cei care odată erau morți sunt acum „pietre vii”. Pentru noi, această caracteristică, spre deosebire de Domnul și Mântuitorul nostru, nu se aplică de la

² Aici nu este vorba despre relația eternă și sentimentele lui Dumnezeu Tatăl față de Fiul Său, în care nu putem pătrunde, așa cum citim în Matei 11.27: „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, în afară de Tatăl.” Contextul din 1 Petru arată clar că este vorba despre Hristos, respins de oamenii de pe pământ.

Piatra vie

naștere, ci doar vieții noastre de după convertire, după ce crucea și-a desfășurat efectul în viața noastră personală, după ce am fost înviați împreună cu Hristos.

Expresia „pietre vii” constituie, în ceea ce ne privește, o paralelă cu cele două linii de gândire din capitolul 1 al acestei epistole, pe care le-am schițat pe scurt la început:

1. În „piatră” găsim paralela cu statutul de străini al credincioșilor din diaspora, care, la fel ca Domnul, au fost disprețuiți și persecutați de propriii lor frați pământești. Și ei, la fel ca Hristos, au trebuit să îndure suferințe din partea oamenilor necredincioși.
2. În piatra „vie” găsim o paralelă cu viața credincioșilor ca mântuiți, care, în această calitate, sunt în măsură să-I fie pe plac lui Dumnezeu, să aducă roade și să trăiască în conformitate cu natura lui Dumnezeu, în contrast total cu viața lor anterioară în sistemul iudaic.

Astfel, noi, ca „pietre vii” ne asemănăm cu „Piatra vie”, Hristos: atât în ceea ce privește viața noastră nouă, cât și în ceea ce privește consecințele și rezultatele care sunt asociate cu aceasta.

Așa cum am făcut-o deja de mai multe ori, să ne întrebăm și în acest moment dacă practica noastră este în concordanță cu poziția noastră: suntem noi străini pe acest pământ? Trăim o viață spre plăcerea Dumnezeului și Tatălui nostru și a Domnului nostru Isus Hristos? Este viața noastră de credință cu adevărat vie, sau trebuie Domnul să ne strige prin Cuvântul Său: „*Trezește-te tu, care dormi, scoală-te dintre morți și Hristos va străluci peste tine!*” (Efeseni 5.14) Oare ne-au adus poate bunăstarea și prosperitatea exterioară a vremurilor noastre într-o stare asemănătoare cu cea a unor văduve din 1 Timotei 5.6: „*Dar cea care trăiește în desfătare (sau: hedonism), deși vie, este moartă.*” Sau trebuie oare Domnul să ne vorbească așa cum a vorbit adunării din Sardes: „*Știu lucrările tale, că ai numele că trăiești, și ești mort.*” (Apocalipsa 3.1) Ca pietre vii, avem și noi o responsabilitate și un scop pe care dorim să le îndeplinim cu bucurie! Câteva lucruri legate de aceasta le găsim în continuarea pasajului biblic din 1 Petru 2.

O casă spirituală, o preoție sfântă

Așa cum Dumnezeu L-a ales pe Hristos, Piatra prețioasă și vie, ca piatră de capăt de unghi pentru Casa Sa spirituală, tot așa El ne poate folosi acum și pe noi pentru zidirea Casei Sale: „*și voi înșivă sunteți zidiți*” (1 Petru 2.5). Am găsit deja această idee în Efeseni 2.20-22. Acolo, Pavel se adresa în primul rând credincioșilor dintre neamuri. Aceștia fuseseră „*străini de cetățenia lui Israel, străini de legămintele promisiunii, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume*”. Dar au devenit „*împreună-cetățeni cu sfinții*” și „*ai casei lui Dumnezeu*” (Efeseni 2.12,20). Aici, în 1 Petru, apostolul Petru se adresează credincioșilor din rândul iudeilor. Aceștia avuseseră Legea, Templul și slujba preotească, dar aceste lucruri exterioare își găsiseră sfârșitul odată cu moartea Domnului pe cruce. Pentru credincioși, ele erau acum de domeniul trecutului. Totuși, iudeii care deveniseră credincioși nu trebuiau să jelească după Templul lor din Ierusalim sau să jelească după jertfele lor. În locul lor, ei sunt acum „*o casă spirituală*”, „*o preoție sfântă*” și aduc „*jertfe spirituale*” (versetul 5). Prin aceste noțiuni nu se înțelege o continuare a slujbelor și rânduielilor vechi-testamentare în Adunare. Este vorba despre semnificația lor spirituală, pe care credincioșii iudei o puteau înțelege foarte bine. Credincioșii înșiși formau chiar Casa spirituală și preoția sfântă, iar ei înșiși erau acum în măsură să aducă jertfe lui Dumnezeu, ceea ce sub Lege era rezervat preoților. Și aceasta este acum partea comună a tuturor credincioșilor,

fie că sunt din rândul iudeilor, fie din rândul neamurilor, pentru că Hristos „*din cei doi a făcut unul*” și „*prin El avem și unii și alții intrare la Tatăl, printr-un singur Duh*” (Efeseni 2.14,18).

Ceea ce era vizibil și pământesc în Vechiul Legământ și-a găsit sfârșitul în timpul harului și a cedat locul celor spirituale și cerești. Aceasta ni se arată în mod special în Epistola către Evrei. Lucrurile Vechiului Legământ erau o „*image și umbră a celor cerești*” (Evrei 8.5). Dar Hristos a „*Dar Hristos, venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, prin cortul mai mare și mai desăvârșit, nefăcut de mână (adică nu din această creație),*” și a intrat cu propriul Său sânge „*odată pentru totdeauna în locurile sfinte, după ce a obținut o răscumpărare eternă*”. El, ca adevărat Mare Preot, „*prin Duhul etern, S-a jertfit pe Sine Însuși fără pată lui Dumnezeu*” (Evrei 9.11-14) și a intrat în prezența lui Dumnezeu cu propriul Său sânge. Prin acest sânge, și noi avem acum îndrăzneala de a intra în Locul Sfânt, trecând prin perdea până în Sfânta Sfintelor (Evrei 10.20). În Vechiul Legământ, Sfântul locaș pământesc – mai întâi în Cortul întâlnirii și mai târziu în Templu – era locuința lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Era un loc caracterizat de o sfințenie deosebită: în Locul Sfânt aveau voie să intre doar preoții, iar în Sfânta Sfintelor doar o dată pe an marele preot, și aceasta nu fără sânge. Ca și credincioși ai timpului harului, avem acum acces liber în prezența imediată a lui Dumnezeu, deoarece Domnul nostru a deschis calea spre acolo: El Însuși a intrat acolo „*pentru noi ca Înainte-mergător*” (Evrei 6.20), El este acolo, „*ca să Se arate acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu*” (Evrei 9.24). Îl avem acolo ca Mare Preot la scaunul de har (Evrei 4.14), care ne ajută în slăbiciunile noastre, și Îl avem ca Mare Preot peste Casa lui Dumnezeu (Evrei 10.21), prin care și datorită căruia putem și noi să exercităm slujba de preoție înaintea lui Dumnezeu. În acest Sfânt Locaș ceresc putem intra, „*cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată*” (Evrei 10.22), adică curățiți atât în interior, cât și în exterior și pregătiți pentru sfințenia și prezența lui Dumnezeu.

În timpul Adunării nu există un loc geografic, nici un templu vizibil sau un locaș sfânt în care să locuiască Dumnezeu. Există doar o „*casă spirituală*” în care credincioșii sunt zidiți. Acesta este „*locul*” în care Dumnezeu poate locui aici pe pământ. Această casă spirituală este Adunarea în care locuiește Dumnezeu, Duhul Sfânt (1 Corinteni 3.16). Este locul în care Domnul Isus Însuși Se află în mijloc, acolo unde doi sau trei sunt adunați în (sau „*pentru*”) Numele Său (Matei 18.20). Este o locuință a lui Dumnezeu în Duh (Efeseni 2.22). La fel ca sanctuarul pământesc din vremea Vechiului Testament, Adunarea este, în principiu, un loc care este în armonie cu Ființa lui Dumnezeu, astfel încât El să poată sta acolo, ba chiar să locuiască acolo. Ce privilegiu înalt pentru noi, să fim o piatră în această casă a lui Dumnezeu, în care Dumnezeu locuiește! Și ce mare responsabilitate pentru noi, să trăim în mod practic în conformitate cu prezența lui Dumnezeu!

Pe lângă casa spirituală, credincioșii au fost făcuți și o „*preoție sfântă*”. Domnul Isus Însuși ne-a făcut preoți înaintea Dumnezeului și Tatălui Său (Apocalipsa 1.6; 5.10). Ca preoți, suntem destinați să exercităm slujba preotească și avem voie să o facem în prezența lui Dumnezeu. Da, există chiar o anumită responsabilitate pentru noi în acest sens, pentru că am fost făcuți o preoție sfântă cu un scop precis: „*pentru a aduce jertfe spirituale*”. Ceea ce a fost prefigurat în numeroasele jertfe ale Vechiului Testament, putem acum să îl facem în sens spiritual: să-L aducem pe Hristos în frumusețile Sale înaintea lui Dumnezeu, să-I aducem lui Dumnezeu închinare, laudă și mulțumire și astfel să-L cinstim pe Dumnezeu prin aceste jertfe spirituale. Și putem ști, în ceea ce privește jertfele noastre spirituale, că acestea sunt plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos (1 Petru 2.5). Suntem făcuți plăcuți în Preaiubitul (Efeseni 1.6), iar ceea ce

aducem prin El este, de asemenea, plăcut lui Dumnezeu. Jertfele noastre spirituale își dobândesc valoarea și plăcerea prin prețiozitatea lui Isus Hristos pentru Dumnezeu.

Dacă ne întrebăm ce sunt „jertfele spirituale”, găsim în Noul Testament câteva pasaje³ care vorbesc explicit despre jertfe într-un sens spiritual.

- *„Vă îndemn deci, fraților, prin îndurărilor lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă.”* (Romani 12.1) – Jertfa în acest verset este trupul nostru omenesc, pe care trebuie să-l folosim în slujba lui Dumnezeu. Ceea ce ne caracterizează ca oameni, ceea ce ne-a dat Dumnezeu ca putere, înțelepciune, sănătate și daruri ale harului, trebuie să le folosim în slujba Lui. Și anume într-un mod viu (plin de energie), sfânt (dedicat lui Dumnezeu) și plăcut lui Dumnezeu.
- *„Și chiar dacă sunt turnat ca jertfă de băătură peste jertfa și slujba credinței voastre, mă bucur și mă bucur cu voi toți”* (Filipeni 2.17) – Aici, credința credincioșilor din Filipi și ceea ce a rezultat din ea ca rod și rezultat sunt văzute ca jertfă de sacrificiu. Apostolul Pavel se vede pe sine și slujirea sa doar ca un adaos (o jertfă de băătură) în comparație cu jertfa (de sacrificiu) a credinței, pe care credincioșii din Filipi l-au adus-o lui Dumnezeu. Cu toate acestea, cele două jertfe s-au amestecat și au avut același scop: ambele pentru Dumnezeu. Aceasta era spre bucuria lui personală și spre bucuria împreună cu credincioșii din Filipi (versetul 17) și trebuia să fie, de asemenea, o bucurie personală pentru credincioșii din Filipi și a lor împreună cu el (versetul 18).
- *„Am însă de toate și din belșug; sunt copleșit, după ce am primit de la Epafrodit cele de la voi, un parfum de bună mireasmă, o jertfă primită, plăcută lui Dumnezeu.”* (Filipeni 4.18) – În acest loc, sprijinul (probabil financiar) pentru Pavel, pe care filipenii l-au trimis prin Epafrodit, este descris ca o jertfă (de sacrificiu). Chiar și în acest mod foarte practic se poate aduce lui Dumnezeu o jertfă. Este uimitor cu câte atribute pozitive Cuvântul lui Dumnezeu evidențiază această acțiune, în sine destul de sobru, legată de bunurile pământești: un „parfum”, chiar o „mireasmă”, „plăcută” și „plăcută lui Dumnezeu”. Taina constă în faptul că acest dar material al credincioșilor din Filipi pentru Pavel a fost făcut cu privire la Dumnezeu și pentru Dumnezeu.
- *„Prin El deci să-I aducem neîncetat jertfă de laudă lui Dumnezeu, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Dar nu uitați de binefacere și de dărnicie, pentru că astfel de jertfe Îi plac lui Dumnezeu.”* (Evrei 13.15 și 16) – Aici sunt prezentate două lucruri ca jertfe (de sacrificiu), pe care probabil nu le-am fi menționat una lângă alta: închinarea înaintea lui Dumnezeu, precum și ajutorul practic și sprijinul material pentru alții. Să luăm din nou la inimă această îndemnare de a-I aduce lui Dumnezeu „neîncetat”, adică mereu din nou, laudă și închinare prin Isus Hristos. Și anume în mod audibil, cu „buzel” noastre. Și să ne iubim aproapele nu doar cu cuvinte, ci și cu fapte. (1 Ioan 3.17,18)

Pe lângă aceste exemple concrete din Cuvântul lui Dumnezeu, „jertfele spirituale” cuprind cu siguranță mult mai multe lucruri și situații. Cred că tot ceea ce aducem conștient lui Dumnezeu și facem cu privire la El poate fi considerat o jertfă spirituală. În principiu, jertfele noastre sunt

³ Acolo, unde în pasajele biblice menționate aici se vorbește despre „jertfă”, se găsește în nota de subsol indicația că de fapt se spune „jertfă de sacrificiu”.

Piatra vie

plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos. Totuși, ar trebui să ne examinăm mereu din nou dacă ne aducem jertfele „prin Isus Hristos” și nu „prin noi înșine”.

Pentru a fi complet, să menționăm pe scurt că, în continuarea capitolului, suntem numiți și preoție „împărătească”. Ca preoțime „sfântă”, slujirea noastră preoțească este în legătură directă cu Dumnezeu. Ea se ocupă în primul rând de lucrurile „sfinte”. Slujirea are loc, ca să zicem așa, în interiorul casei. Ca preoțime „împărătească”, slujirea noastră preoțească se adresează tot lui Dumnezeu, dar ținta sunt mai degrabă cei din afara casei: „*Dar voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, națiune sfântă, popor dobândit pentru Sine, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi care ... acum sunteți popor al lui Dumnezeu; ... ați primit îndurare.*” (1 Petru 2.9,10) Este vorba despre faptul ca și oamenii din jurul nostru să vadă ce a făcut Dumnezeu pentru noi. În loc să umblăm în întuneric, acum umblăm în lumină, ba chiar ne aflăm în lumina minunată a lui Dumnezeu. Am fost făcuți vrednici „*de a avea parte de moștenirea sfinților în lumină*”. (Coloseni 1.12) Suntem aleșii lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.27-28; Efeseni 1.4; Coloseni 3.12; Romani 8.33) și proprietatea Lui (Tit. 2.14; 1 Corinteni 6.20; Apocalipsa 5.9). De asemenea, suntem acum un popor al lui Dumnezeu și cei care au primit îndurare.⁴ Din aceste perspective, sarcina noastră este acum să prezentăm virtuțile, adică excelențele Celui care ne-a chemat la Sine. Consecințele practice sunt aprofundate în continuare pe parcursul capitolului, începând cu versetul 11, unde se vorbește apoi despre „*trăire printre națiuni*” (versetul 12), „*instituții omenești*” (versetul 13) și „*oamenii fără minte*” (versetul 15), precum și de modul în care suntem observați de aceștia.

Prin har am primit acest loc minunat ca piatră vie în casa lui Dumnezeu și avem dreptul să exercităm în această casă o slujbă preoțească care este pe placul lui Dumnezeu. Să ocupăm acest loc în mod cuvenit și să nu uităm să vestim și înaintea lumii mărețiile Dumnezeului nostru.

⁴ Aceste două ultime caracteristici se referă în special la destinatarii epistolei, credincioșii dintre iudei, pentru care profeția din Osea 2 (vezi versetele 1 și 25) s-a împlinit deja într-un mod mult mai înalt, deoarece ei fac acum parte din Adunare, din poporul ceresc al lui Dumnezeu. Poate că tocmai de aceea sunt menționați separat de lista din versetul 9.

2 Timotei 2.20-21: Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.

Într-o casă mare

Ne aflăm aici într-una dintre ultimele epistole ale apostolului Pavel, care avea deja moartea în fața ochilor: „*Pentru că eu sunt deja turnat ca o jertfă de băutură și timpul plecării mele a venit.*” (2 Timotei 4.6) El îi recomandă în mod special fiului său în credință, Timotei, să rămână credincios și să se țină de tot ceea ce Pavel l-a învățat și i-a arătat prin exemplul personal. Găsim astfel de îndemnuri de mai multe ori în această epistolă. Pentru a aminti doar câteva:

- „*Păstrează modelul de cuvinte sănătoase, cele pe care le-ai auzit de la mine, în credința și dragostea care sunt în Hristos Isus.*” (2 Timotei 1.13)
- „*Lucrul bun încredințat ție păstrează-l prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.*” (2 Timotei 1.14)
- „*Amintește-ți de Isus Hristos, înviat din morți*” (2 Timotei 2.8)
- „*Străduiește-te să te prezinți pe tine însuși lui Dumnezeu aprobat, un lucrător care nu are de ce să-i fie rușine, împărțind drept Cuvântul adevărului.*” (2 Timotei 2.15)
- „*Urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.*” (2 Timotei 2.22)
- „*Rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat*” (2 Timotei 3.14)

Aceste îndemnuri sunt adresate în contextul unei îndepărtări din ce în ce mai vizibile de la adevăr și credință (2 Timotei 2.18) și, odată cu aceasta, al menținerii doar a formelor exterioare, fără o adevărată evlavie (2 Timotei 3.5). Aceasta este o imagine potrivită pentru vremurile noastre, în care creștinătatea generală adesea este creștină doar cu numele. Propovăduirea Cuvântului este lipsită de putere, pentru că nu se mai predică Cuvântul lui Dumnezeu, ci se vorbește mult despre teme sociale, pe care le îmbrăcăm într-o haină creștină. Se predică doar ceea ce oamenii vor să audă: „*Pentru că va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor; și își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor abate spre basme.*” (2 Timotei 4.3,4) Dar atât atunci, cât și astăzi, se aplică cuvântul care precedă direct pasajul nostru biblic: „*Totuși temeliala tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi.”*” (2 Timotei 2.19)

Această situație îl determină pe apostolul Pavel să vorbească aici despre o casă mare, după ce în 1 Timotei vorbise încă despre casa lui Dumnezeu. Acolo, casa lui Dumnezeu este echivalată cu Adunarea Dumnezeului celui viu. Dar dacă o casă cuprinde atât credincioși, cât și necredincioși, atunci ea nu mai poate fi echivalată cu Adunarea, care este alcătuită exclusiv din oameni mântuiți. Prin urmare, această casă nu mai poate fi numită Casa lui Dumnezeu. Apostolul Pavel o numește, așadar, în 2 Timotei o casă mare, în care se află atât oameni credincioși, cât și necredincioși. În zilele noastre, o putem asimila creștinismului mărturisitor. În această casă mare, Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi și îi cunoaște și pe cei care nu

Într-o casă mare

sunt. Și totuși, fiecare om care se numește creștin, își asumă responsabilitatea de a se afla în casa lui Dumnezeu. Un necredincios nu va putea însă niciodată să îndeplinească cerințele Stăpânului casei. Un credincios este, prin poziția sa, în măsură să o facă, dar depinde și de starea sa practică dacă poate fi de folos Stăpânului casei.

Aceasta ne este prezentat în versetele 20 și 21 prin intermediul imaginii diferitelor vase. Versetele însele clarifică, prin alegerea cuvintelor, că atunci când vorbim de vase trebuie să ne gândim la oameni care sunt caracterizați de anumite trăsături. (Noul Testament folosește cuvântul „vas” pentru oameni, cum ar fi în Faptele apostolilor 9.15, Romani 9.21-23 sau 2 Corinteni 4.7.) Aici vasele ne sunt descrise, pe de o parte, în ceea ce privește materialul din care sunt făcute și, pe de altă parte, în ceea ce privește starea lor. Dar în cazul ambelor caracteristici, materialul și starea, nu vasul în sine se află în prim-plan, ci efectul său în raport cu Stăpânul casei: este vorba, pe de o parte, de gloria Stăpânului casei și, pe de altă parte, de faptul dacă el poate folosi vasul.

Vase de aur și de argint, de lemn și de lut

Dacă ne uităm la materialul vaselor, găsim în primul rând aurul și argintul. Aurul este folosit în Cuvântul lui Dumnezeu în mod simbolic pentru dreptatea și gloria divină. Ustensilele din sanctuarul Cortului întâlnirii erau din aur sau acoperite cu aur. La fel și mai târziu, la construirea Templului de către Solomon, citim că toate ustensilele care se aflau în Casa lui Dumnezeu erau făcute din aur (1 Împărați 7.48-50). Când vine vorba de argint, în Cuvântul lui Dumnezeu ne putem gândi la mântuire. Când este vorba de mântuirea noastră, citim că nu am fost răscumpărați cu argint sau aur, ci cu sângele prețios al lui Isus Hristos (1 Petru 1.18), adică cu ceva mult mai prețios decât aurul și argintul. Valoarea unui suflet mântuit este mai mare decât orice bogăție pământească. Putem spune cu toată reverența că viața noastră este la fel de prețioasă în ochii lui Dumnezeu ca și viața Fiului Său preaiubit, care Și-a dat viața în locul nostru. Am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său (Romani 5.10). Putem vedea, așadar, în vasele de aur și de argint oameni mântuiți, care au devenit dreptatea lui Dumnezeu în Hristos (2 Corinteni 5.21).

Orice om natural, neconvertit, este de pe pământ, un vas de lut sau de lemn. Un astfel de vas nu este în stare să reziste în focul încercărilor al sfințeniei lui Dumnezeu (compară cu Isaia 6.5). În sine, el nu are nicio valoare înaintea lui Dumnezeu. De asemenea, nu este spre gloria lui Dumnezeu, nu este sfințit, nu este util și nu poate fi folosit pentru nicio lucrare bună. Judecata lui Dumnezeu asupra omului păcătos din Romani 3.10-12 arată aceasta foarte clar: „Nu este nici unul drept, nici unul măcar; nu este nici unul care înțelege, nu este nici unul care-L caută pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună nefolositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar.” Un om păcătos, neconvertit, nu-L caută pe Dumnezeu și cu atât mai puțin gloria Lui. El este nevrednic, nefolositor pentru Dumnezeu și incapabil să facă binele după standardele lui Dumnezeu. Un astfel de om este, așadar, exact opusul afirmației din 2 Timotei 2.21.

Cât de mare este faptul că putem fi „vase ale îndurării”, prin care Dumnezeu, Olarul, și-a arătat bogăția gloriei Sale, pe care El le-a pregătit dinainte pentru glorie (Romani 9.23)! Noi, care, după natura noastră păcătoasă, am fi „vasele mâniei”, pregătite pentru pierzare! „Dacă cineva este în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5.17) Acum, ca mântuiți, suntem alcătuiți dintr-un „material” nou. Ca vase de aur și de argint, să ne conștientizăm mereu acest fapt!

Într-o casă mare

Se pune însă întrebarea dacă suntem demni de această poziție în care am fost așezați. Suntem noi, în practica noastră zilnică, spre gloria Domnului nostru? Suntem sfințiți? Suntem noi de folos pentru El și ne poate folosi El pentru lucrările Sale?

Vase spre onoare și spre dezonoare

Pe lângă clasificarea vaselor după materialul din care sunt făcute, găsim încă o clasificare în două grupuri: pe de o parte, vase spre onoare, pe de altă parte, vase spre dezonoare. Nu se specifică direct pentru a cui onoare sau dezonoare sunt vasele. Contextul pasajului și, de asemenea, versetul 21 clarifică însă că este vorba aici în primul rând de gloria Stăpânului casei. Într-un sens mai larg, vasele sunt și spre onoarea sau rușinea casei în care se află, iar onoarea sau rușinea este o trăsătură a vasului însuși.

De asemenea, versetele 20 și 21 arată clar că sunt necesare două condiții pentru ca un vas să fie spre onoare: în primul rând, trebuie să fii tu însuși un vas spre onoare, iar în al doilea rând, trebuie să te curățești de vasele care sunt spre dezonoare, adică să te curățești prin separarea de acestea.

În Vechiul Testament, în 1 Împărați 10, găsim o frumoasă ilustrare a ceea ce înseamnă să fii un vas spre onoare într-o casă. Acolo, împărăteasa din Seba vine la Solomon și află din prima sursă despre înțelepciunea lui Solomon. Dar, pe lângă înțelepciunea lui Solomon, ea este impresionată de casa lui Solomon și de felul în care se desfășurau lucrurile în această casă: „Și împărăteasa din Seba a văzut toată înțelepciunea lui Solomon și casa pe care o construisese și mâncarea mesei lui și ținuta slujitorilor lui și rânduiala slujbei servitorilor lui și hainele lor și paharnicii lui și suișul lui pe care urca la casa Domnului, și i s-a tăiat răsuflarea.” (1 Împărați 10.4-5) Toți acești slujitori, servitori și paharnici erau spre onoarea împăratului lor. Căci ei au contribuit la faptul că împărăteasa din Seba l-a onorat pe Solomon atât cu cuvinte, cât și cu daruri materiale: „Iată, nici jumătate nu mi s-a spus: tu întreci în înțelepciune și bunăstare faima despre care am auzit. [...] Și ea a dat împăratului o sută douăzeci de talanți de aur și foarte multe mirodenii și pietre scumpe; n-au mai venit atâtea mirodenii ca cele pe care le-a dat împărăteasa din Seba împăratului Solomon.” (1 Împărați 10.7,10) Prin comportamentul lor, slujitorii lui Solomon au contribuit astfel la aducerea de onoare împăratului lor. Împărăteasa din Seba nu a rămas indiferentă față de comportamentul slujitorilor lui Solomon și nici nu a avut ceva rău de spus care să-l dezonoreze sau chiar să-l facă de rușine pe Solomon, ci „i s-a tăiat răsuflarea”. Inima ei a fost atât de mișcată încât a vrut să-i aducă onoare lui Solomon și a exprimat aceasta prin cuvinte și prin darurile mari.

Dacă vrem să fim spre onoarea Domnului nostru și Dumnezeului și Tatălui nostru, adică să-I aducem onoare prin felul nostru de viață, atunci trebuie să ne comportăm, asemenea slujitorilor lui Solomon, în mod demn de poziția în care am fost așezați. Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ne-a ales în El, „ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1.3,4). Să ne reamintim, pe baza unor pasaje biblice, ce este demn de un credincios și ce i se cuvine:

- Să vorbim „*cele cuvenite învățaturii sănătoase*” (Tit 2.1)
- În purtarea noastră „*așa cum se cuvine*” sfințeniei noastre (Tit 2.3)
- Ca un adversar „*neavând nimic rău de spus despre noi*” (Tit 2.8)
- Să trăim astfel încât „*în toate să împodobim învățătura Dumnezeului nostru Mântuitor*” (Tit 2.10)

Într-o casă mare

- „Iar curvie și orice necurăție sau lăcomie nici să nu fie numite între voi, **cum se cuvine unor sfinți**, și nici lucruri rușinoase, nici vorbire nechibzuită, nici glumă proastă, care **nu sunt cuviincioase**, ci mai degrabă mulțumire.” (Efeseni 5.3,4)
- „La fel și femeile, să se gătească în ținută cuviincioasă, cu modestie și discreție, nu cu împletituri de păr, sau cu aur, sau perle, sau îmbrăcăminte scumpă, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care mărturisesc temerea de Dumnezeu.” (1 Timotei 2.9,10)
- „Vă îndemn deci eu, ... să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste, străduindu-vă să păstrați unitatea Duhului, în legătura păcii.” (Efeseni 4.1-3)
- „Purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos.” (Filipeni 1.27)
- „Să umblați într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui” (Coloseni 1.10)
- „Să umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și gloria Sa.” (1 Tesaloniceni 2.12)

Dacă, cu ajutorul Domnului și sub călăuzirea Duhului Sfânt – în ciuda tuturor slăbiciunilor din noi înșine și în ciuda unor eșecuri – vom duce o astfel de viață, atunci există totuși posibilitatea să nu fim spre onoarea Stăpânului casei. Acesta este cazul atunci când suntem împreună cu vase spre dezonoare. Dacă în viața de zi cu zi așezi un vas curat, lângă unul murdar, prăfuit și plin de pânze de păianjen, atunci, după puțin timp, nu vei mai dori să bei din vasul inițial curat fără să-l cureți din nou înainte. Cu cât cele două vase stau mai mult și mai aproape unul de celălalt, cu atât mai repede vasul inițial curat va fi și el contaminat. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, binele este întotdeauna influențat de rău spre rău și nu invers: „Nu vă amăgiți: Tovărășiile rele strică obiceiurile bune.” (1 Corinteni 15.33; vezi și Hagai 2.11-13)

Un exemplu din Vechiul Testament pentru vase spre dezonoare și lipsa separării îl găsim în 1 Samuel 2.12-36, unde este vorba despre marele preot Eli și cei doi fii ai săi, Hofni și Fineas. Cei doi fii ai săi „erau fii ai lui Belial; ei nu-L cunoșteau pe DOMNUL” (versetul 12), iar păcatul lor „era foarte mare înaintea DOMNULUI” (versetul 17), și asta deși slujeau ca preoți la Cortul Întâlnirii. Începând cu versetul 23 ni se relatează reacția lui Eli, care, deși le numește și le mustră comportamentul păcătos, nu trage însă concluziile necesare: „Pentru ce faceți lucruri ca acestea? Pentru că aud de faptele voastre rele de la tot poporul acesta. Nu, fiii mei, pentru că știrea pe care o aud nu este bună; voi faceți pe poporul DOMNULUI să greșescă.” Dumnezeu trebuie să-i reproșeze lui Eli că tolerează acest comportament în locuința lui Dumnezeu, Cortul Întâlnirii, și că, prin aceasta, își onorează fiii mai mult decât pe Dumnezeu: „Pentru ce călcați voi în picioare jertfa Mea și darul Meu, pe care l-am poruncit să fie în locuința Mea? Și onorezi tu pe fiii tăi mai mult decât pe Mine.” (versetul 29). Prin felul său de a acționa, sau mai bine zis prin lipsa de acțiune, Eli Îl disprețuiește în cele din urmă pe Dumnezeu. Căci opusul lui „a onora” este „a disprețui”. Dumnezeu Însuși îi arată lui Eli această contradicție atunci când anunță judecata Sa asupra casei lui Eli în versetul 30: „Pentru că pe cei care Mă onorează îi voi onora, și cei care Mă disprețuiesc vor fi puțin prețuiți.”

Problema lui Eli era că știa de comportamentul păcătos al fiilor săi și nu a pus capăt acestor fapte. Dumnezeu îi revelează acest lucru tânărului Samuel în continuarea evenimentului din capitolul 3, versetul 13: „Pentru că i-am spus că voi judeca pentru totdeauna casa lui pentru nelegiuirea pe care a știut-o: pentru că fiii săi au adus blestem asupra lor, și el nu i-a

Într-o casă mare

împiedicat.” Lui Eli i-a lipsit puterea și hotărârea de a acționa împotriva fiilor săi și în favoarea lui Dumnezeu. El nu s-a curățit, în imaginea „vaselor”, de „vasele spre ocară”.

Acest eveniment din Vechiul Testament se potrivește foarte bine cu vremurile noastre, cu această mare casă, creștinătatea. Și în zilele noastre există oameni care se numesc creștini și nu-L cunosc pe Domnul, al căror păcat este foarte mare înaintea Domnului. Mai mult decât atât, o viață în păcat poate apărea, cu regret, chiar și la un credincios. De aceea, în cadrul creștinătății, trebuie să fim conștienți cu cine și cât de mult ne asociem sau avem părtășie. Relația mea personală cu oamenii care se numesc creștini, fie că sunt născuți din nou sau nu, determină dacă pot fi spre onoarea Domnului sau nu. Dacă acești creștini se agață de lucruri sau trăiesc în lucruri care sunt spre dezonoarea Domnului, atunci trebuie să mă distanțez de acești oameni. Trebuie să mă curăț „prin îndepărtare”, cum se spune de fapt. Este vorba despre faptul că eu însumi mă păstrez curat. Numai atunci Domnul mă poate folosi spre onoarea Sa. Altfel, risc ca lucrurile spre dezonoarea Domnului să se răsfrângă asupra vieții mele și, în cel mai rău caz, să mă marcheze.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne oferă aici o listă exactă de situații și momente în care trebuie să aibă loc această curățire. Se vorbește doar în general despre o stare care aduce dezonoare Domnului, care ar trebui să fie motivul pentru aceasta. În schimb, găsim lucruri concrete menționate în îndemnul adresat Adunării de a acționa împotriva răului din 1 Corinteni 5 sau împotriva vieții dezordonate din 2 Tesaloniceni 3. Acolo, Adunarea are puterea și autoritatea și, în special, necesitatea de a acționa, pentru ca aluatul să nu fermenteze toată masa. În aceste cazuri, Adunarea rămâne, ca să spunem așa, în același loc în care se află, iar cel rău este dat afară. Aici, în 2 Timotei, este exact invers: vasul spre dezonoare rămâne acolo unde se află, iar eu sunt îndemnat să mă curăț de el, să mă separ de el. Este vorba aici de o decizie personală de a dori să rămân curat pentru Domnul. Un posibil motiv pentru această diferență de comportament îl găsim în starea generală de decădere a creștinătății, care ne este prezentată aici prin casa cea mare. În timpul sfârșitului, granițele dintre credincioși și creștini de nume nu mai sunt atât de clare ca în perioada de început a adunării, când se spune despre popor: „Dar dintre ceilalți nici unul nu îndrăznește să li se alăture” (Faptele apostolilor 5.13), mai ales că Dumnezeu tocmai în pasajul anterior judecase minciuna lui Anania și Safira într-un mod impresionant (Faptele apostolilor 5.11). Într-un astfel de context neclar, suntem provocați mult mai puternic să luăm o decizie personală pentru Domnul, dacă dorim cu adevărat să fim un vas spre onoarea Lui. Dacă da, atunci formularea „*Dacă cineva*” se aplică și nouă. Atunci depinde de noi, în circumstanțele date și la momentul potrivit, să facem acest pas al separării personale de o altă persoană. Posibilitatea de a ne curăți există întotdeauna, iar Cuvântul lui Dumnezeu face apel la atitudinea noastră și la dorința pe care ar trebui să o avem de a fi de folos Stăpânului casei și spre onoarea Lui. Expresia „*Dacă cineva*” ne amintește de cuvintele introductive referitoare la jertfele voluntare din Leviticul, care încep în mod foarte asemănător: „*Dacă un om (sau cineva) ... vrea să aducă*” (Leviticul 1.2; 2.1,4,14). De asemenea, citim această expresie în Numeri 6.2, când este vorba despre un om care dorește să se consacre lui Dumnezeu ca nazireu: „*Fie bărbat, fie femeie, când va face o promisiune specială de nazireu, ca să se consacre pentru Domnul ...*” Și aici este, ca să zicem așa, o întrebare personală a Domnului adresată nouă: „Vrei să fii spre onoarea Mea? Vrei să-Mi fii de folos?” Dacă avem această atitudine interioară, atunci ne vom examina constant comportamentul.

Într-o casă mare

De folos Stăpânului casei, pregătit pentru orice lucrare bună

Dacă mă aflu acum într-o stare de curățire interioară și exterioară, care îmi permite să fiu spre onoarea Domnului meu, atunci se pune întrebarea: cum ar dori Domnul să mă folosească. Aceasta va fi diferit pentru fiecare credincios, la fel cum există vase diferite pentru scopuri diferite. Dar un aspect comun al tuturor vaselor este că într-un vas se pot pune cele mai diverse lucruri și se pot scoate din ele. Și, în acest sens, un vas se poate umple complet sau doar parțial.

Să facem câteva aplicații în această privință pe baza unor imagini și întâmplări din Cuvântul lui Dumnezeu:

- Suntem noi umpluți cu untdelemnul Duhului Sfânt, pentru a-i întâmpina pe ceilalți cu înțelepciune sub călăuzirea Lui, pentru a-i zidi, a-i sfătui și a-i mângâia prin cuvinte de profeție? (Faptele apostolilor 4.8,31; 6.5; 7.55; 11.24; Efeseni 5.18)
- Suntem noi umpluți cu apa Cuvântului lui Dumnezeu pentru a vesti Evanghelia și a-i învăța, înviora și întări pe ceilalți prin Cuvânt?
- Suntem noi umpluți cu vinul bucuriei în Domnul, care ar trebui să ne caracterizeze viața de zi cu zi? (Filipeni 4.4 și versetele următoare)
- Suntem noi umpluți cu mană (Exodul 16.16-18. 35) sau cu făină (1 Împărați 17.10-16), ca imagini ale Domnului Isus, care este hrana sufletelor noastre și pe care avem voie să o împărtășim altora?
- Suntem noi oare plini de comoara cunoașterii gloriei lui Dumnezeu, pentru a da lumina cunoștinței acestei gloriei pe fața lui Isus Hristos, de care ne putem bucura, chiar dacă, în trupul nostru omenesc, având în vedere circumstanțele vieții, suntem un vas pământesc, adică slabi și neputincioși în noi înșine? (2 Corinteni 4.6-7)

Domnul nostru ne poate folosi doar în măsura în care noi Îi permitem aceasta prin starea noastră. Dacă El ne poate umple cu lucrurile Sale prețioase, atunci vom fi într-adevăr pregătiți și capabili pentru orice lucrare bună. Dar putem umple vasul nostru (viața noastră, gândurile noastre, inimile noastre) și cu alte lucruri pe care le punem noi înșine în el, astfel încât să rămână mai puțin spațiu pentru lucrurile cu care Domnul nostru ar vrea să ne umple. Și dacă Domnul a putut să ne umple vasul, atunci să ne lăsăm folosiți să transmitem mai departe ceva din acesta: fie prin cuvânt, fie prin faptă, în timpul adunărilor sau în relațiile personale, zilnice, unii cu alții. Ce se află în vasul meu? Și ce transmit mai departe din acesta?

Apocalipsa 3.12: Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.

Un stâlp

După ce am văzut în versetele biblice anterioare ce loc ocupăm deja pe pământ în casa lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu ne permite în acest moment să aruncăm o privire spre viitor. Ne aflăm în scrisoarea adresată adunării din Filadelfia și avem în fața noastră declarația Domnului adresată celor din Filadelfia care sunt învingători. Starea adunării din Filadelfia era caracterizată de o putere redusă, în sensul că păstrau Cuvântul Domnului și nu-I negaseră Numele (Apocalipsa 3.8). În această stare spirituală, îndemnul Domnului era valabil pentru ei: „*Ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!*” (versetul 11) Existau, așadar, circumstanțe exterioare care voiau să le conteste lucrurile pe care le dețineau în acel moment, și anume păstrarea Cuvântului lui Dumnezeu și mărturia pentru Numele lui Isus Hristos. Era necesar ca ei să învingă aceste atacuri ostile. Puterea lor era mică și, de aceea, le-ar fi putut costa cu atât mai mult efort să se țină de aceste lucruri. În timpul nostru nu este cu mult diferit, când gândurilor lui Dumnezeu li se opune din ce în ce mai multă rezistență.

Tocmai în această situație, însă, Domnul dă aceste două promisiuni:

1. „*Pe învingător îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum.*”
2. „*și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.*”

Credincioșia și puterea redusă din viața de pe pământ găsesc în glorie recunoașterea deplină a Domnului. Pentru cel care învinge în Filadelfia, Domnul are un loc în templul Dumnezeului Său. Mai mult, El îl va face acolo un stâlp. Stâlpul vorbește despre putere și stabilitate. Ceea ce pe pământ poate părea neînsemnat și slab, va fi desăvârșit în cer. „*Dar, când va veni ce este desăvârșit, ceea ce este în parte va fi desființat.*” (1 Corinteni 13.10)

Învingătorul va găsi în templul lui Dumnezeu și odihnă: „*El nu va mai ieși afară nicidecum*”. Toate încercările și adversitățile își vor găsi sfârșitul în glorie și vom fi în mod constant în prezența lui Dumnezeu. Așa cum un stâlp nu-și mai schimbă locul după ce a fost ridicat, la fel și noi vom avea locul nostru definitiv acolo, în Templul lui Dumnezeu. Nu va mai trebui să părăsim acest loc „*niciodată*”. Pentru noi, afirmația lui David – „*voi locui în casa DOMNULUI pentru totdeauna*” (Psalmul 23.6) – se va împlini în sensul său cel mai profund.

În Templul lui Dumnezeu

Ce trebuie să ne imaginăm sub numele de Templul lui Dumnezeu din cer? Pe lângă pasajul nostru din capitoul 3, în Apocalipsa găsim destul de des mențiunea Templului lui Dumnezeu sau a unui templu:

- „*Pentru aceasta sunt ei (cei care vin din necazul cel mare) înaintea tronului lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său; și Acela care șade pe tron Își va întinde cortul peste ei.*” (Apocalipsa 7.15)

Un stâlp

- „Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag, spunând: «Ridică-te și măsoară **templul lui Dumnezeu** și altarul și pe cei care se închină în el. Și curtea care este în afara **templului** las-o deoparte și n-o măsoară; pentru că a fost dată națiunilor, și vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci și două de luni.»” (Apocalipsa 11.1-2)
- „Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, s-a deschis, și chivotul legământului Său a fost văzut în **templul Său**; și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur și o grindină mare.” (Apocalipsa 11.19)
- „Și un alt înger a ieșit din **templu**, strigând cu glas tare Celui care stătea pe nor: «Trimite secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul secerișului, pentru că s-a uscat secerișul pământului». ... Și un alt înger a ieșit din **templu** care este în cer, având și el o seceră ascuțită.” (Apocalipsa 14.15,17)
- „Și după acestea am văzut: și s-a deschis **templul** cortului mărturiei în cer; și cei șapte îngeri, având cele șapte plăgi, au ieșit din **templu** îmbrăcați în in curat, strălucitor și încinși peste piepturi cu brâie de aur. ... Și **templul** s-a umplut de fum, din gloria lui Dumnezeu și din puterea Lui, și nimeni nu putea intra în **templu**, până când cele șapte plăgi ale celor șapte îngeri au fost împlinite.” (Apocalipsa 15.5,6,8)
- „Și am auzit un glas puternic, din **templu**, spunând celor șapte îngeri: «Mergeți și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!». ... Și al șaptelea și-a vărsat potirul peste văzduh; și a ieșit un glas puternic din **templu** cerului, de la tron, spunând: «S-a sfârșit!»” (Apocalipsa 16.1,17)
- „Și nu am văzut **templu** în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt **templul ei**.” (Apocalipsa 21.22)

Cu excepția ultimului verset din Apocalipsa 21.22, aceste versete se referă întotdeauna la templul lui Dumnezeu. Este un loc în cer, caracterizat de următoarele lucruri:

1. Tronul lui Dumnezeu și prezența Sa (Apocalipsa 7.15; 16.17)
2. Slujirea lui Dumnezeu, zi și noapte (Apocalipsa 7.15)
3. Închinarea (Apocalipsa 11.1)
4. Prezența chivotului legământului Său (Apocalipsa 11.19)
5. Locul de ședere și de trimitere al îngerilor (Apocalipsa 14.15,17; 15.5,6)
6. Prezența gloriei lui Dumnezeu și a puterii Sale (Apocalipsa 15.8)

Cum putem aplica aceasta la versetul nostru din capitolul 3, versetul 12? Deoarece putem presupune că învingătorii nu vor deveni literalmente stâlpi în templul lui Dumnezeu, putem concluziona că și templul lui Dumnezeu din Apocalipsa 3.12 este de natură figurativă. Din pasajele menționate mai sus, însă, ne facem o idee despre ce înseamnă să fim un stâlp în templul lui Dumnezeu și să nu mai ieșim niciodată din el: ne vom bucura în mod constant de prezența Lui, Îi vom aduce închinare fără restricții (vezi și Apocalipsa 22.3) și vom fi martori ai gloriei și puterii Lui. Aceasta este partea noastră eternă!

Ultimul pasaj din Apocalipsa, care vorbește despre un templu, se găsește în capitolul 21, versetul 22: „Și nu am văzut templu în ea, pentru că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul ei.” Este vorba aici de Ierusalimul ceresc, o imagine a Adunării din Împărăția de 1000 de ani, în care nu se va găsi niciun templu. Acest verset arată clar că credincioșii din timpul harului vor fi în glorie, în comuniune directă cu Dumnezeu Tatăl (ca Cel Atotputernic) și cu Fiul (ca Miel). Prin faptul că Dumnezeu Se numește Templul Ierusalimului

Un stâlp

ceresc, El arată clar că nu este nevoie de niciun pas intermediar, de niciun loc de mijlocire, de nicio jertfă pentru a ne apropia de El. Suntem direct lângă El.

Ce afirmație măreață este acest verset, dacă îl comparăm cu 1 Corinteni 3.16! Acolo se spune: „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” iar aici se spune: „Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic și Mielul sunt templul vostru.” Atâta timp cât suntem pe pământ, Adunarea este templul lui Dumnezeu. Când vom fi în cer, Dumnezeu va fi Templul Adunării. Aici El locuiește în noi, acolo vom locui noi la El. Și în ambele cazuri putem avea părtășie cu El. Aici încă imperfect, acolo desăvârșită și în eternitate!

Voi scrie pe el

A doua parte a promisiunii pentru învingător vorbește despre faptul că Domnul va scrie trei nume diferite pe el:

1. *Numele Dumnezeului Meu*
2. *Numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul meu*
3. *Numele Meu cel nou*

Ce se înțelege prin aceasta? Apocalipsa vorbește foarte des despre nume. Cuvântul „nume” apare în ea de aproape 40 de ori și, astfel, aproximativ la fel de des ca în toate epistolele Noului Testament luate împreună. Este folosit pentru a caracteriza persoane sau lucruri prin numele pe care îl poartă sau care le este. Pe baza unor pasaje biblice, putem observa ușor aceasta:

- Pe lângă învingătorul din Filadelfia, citim despre nume și în cazul altor doi biruitori.
 - Învingătorul din Pergam primește o piatră albă, „și pe piatră, un nume nou scris, pe care nimeni nu-l știe, decât cel care-l primește.” (Apocalipsa 2.17)
 - Învingătorului din Sardes, Domnul îi spune: „Învingătorul va fi îmbrăcat în veșminte albe și nicidecum nu-i voi șterge numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi” (Apocalipsa 3.5)
- Unii dintre cei care aduc judecata în timpul judecăților au un nume: „Moartea” (a patra pecete din Apocalipsa 6.8), „Pelin” (a treia trâmbiță din Apocalipsa 8.11), „Abadon” și „Apolion” (a cincea trâmbiță din Apocalipsa 9.11)
- Fiara care se ridică din mare, „cu zece coarne și șapte capete”, poartă „pe capete nume de hulă”. (Apocalipsa 13.1)
- Citim
 - despre oameni „al căror nume nu a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului celui înjunghiat”. (Apocalipsa 13.8; 17.8)
 - despre oameni care primesc „semnul pe mâna lor dreaptă sau pe fruntea lor, ... numele fiarei sau numărul numelui ei” (Apocalipsa 13.16,17)
 - și despre cei care „aveau numele Său [al Mielului] și numele Tatălui Său scris pe frunțile lor” (Apocalipsa 14. 1)
- Femeia de pe fiară are pe frunte „un nume scris: «Taină, Babilonul cel mare, mama curvelor și a urâciunilor pământului.»” (Apocalipsa 17.5) Iar fiara pe care ea stă așezată este „plină de nume de hulă”. (Apocalipsa 17.3)

Un stâlp

- Domnul Isus Hristos „poartă un nume scris, pe care nu-l știe nimeni, decât El”, „numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu»” și „are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: «Împărat al împăraților și Domn al domnilor.»” (Apocalipsa 19.12,13,16)
- Noul Ierusalim are „douăsprezece porți, ... și nume înscrise, care sunt ale celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel” și „douăsprezece temelii, și pe ele erau douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.” (Apocalipsa 21.12-14)
- Slujitorii lui Dumnezeu „Îi vor sluji și vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.” (Apocalipsa 22.4)

Este uimitor să constatăm că aproape toate elementele principale ale Apocalipsei sunt caracterizate prin numele cu care sunt asociate: Fie într-un sens negativ – în cazul judecăților, al fiarei și al oamenilor, care o urmează, al mării curve din Babilon –, fie într-un sens pozitiv – în cazul învingătorilor din scrisorile deschise, al credincioșilor din timpul necazului, care nu se supun fiarei, la Ierusalimul ceresc și la credincioșii din el, da, chiar la Domnul Isus Însuși. Numele corespunde în fiecare caz caracterului acțiunilor lor sau indică, ca în cazul oamenilor, apartenența și poziția lor.

Să ne întoarcem acum la Apocalipsa 3, la învingătorii din Filadelfia. Dacă am văzut în Apocalipsa 19 că Domnul poartă trei nume, atunci ne bucură inima faptul că Domnul îi dă și învingătorului din Filadelfia trei nume. În Apocalipsa 19, numele pe care le poartă Domnul sunt trăsături ale Lui Însuși și au temeiul în El Însuși: „Un nume ... pe care nu-l știe nimeni, decât El însuși” (versetul 12), „numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu»” (versetul 13) și „el are un nume scris ...: *Împăratul împăraților și Domnul domnilor*” (versetul 16). Domnul are dreptul asupra numelor pe care le poartă. Numele, care vor fi scrise pe învingător nu își au deloc temeiul în el însuși. Ele îi vor fi dăruite ca răsplată și scrise pe el. El este doar un primitor al acestei onoare. Poate că putem vedea în aceste trei nume pentru învingător și un mic exemplu al efortului lui Dumnezeu de a ne face mai asemănători cu Persoana Domnului Isus! Citim în alte pasaje că suntem predestinați de Dumnezeu „să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29), iar la arătarea Sa vom fi asemenea Lui, pentru că Îl vom vedea așa cum este El (1 Ioan 3.2). Domnul nostru ocupă primul loc și este deasupra tuturor, și totuși, în eternitate, vom fi, într-un anumit sens, asemănători sau egali cu El.

Domnul Însuși va scrie aceste trei nume pe învingător: „*Voi scrie pe el*”. Și în plus, citim în acest verset de încă 5 ori despre „al meu”, despre ceea ce este al Domnului: „*al Dumnezeului Meu*” (de 4 ori) și „*Numele Meu*” (o dată). El îl consideră pe învingător vrednic să poarte Numele Dumnezeului Său, Numele cetății Dumnezeului Său și propriul Său Nume nou! Cât de mult se leagă Domnul de cel care păzește Cuvântul Său și nu Îi neagă Numele!

Dacă ne comportăm pe pământ ca învingătorii din Filadelfia, atunci și noi vom fi caracterizați în eternitate de aceste trei nume:

1. „*Numele Dumnezeului Meu*”: Învingătorul are dreptul să fie părtaș și martor al acestei relații personale a Domnului Isus cu Dumnezeul Său. În ciuda tuturor adversităților din viața Sa ca Om pe acest pământ, Domnul nostru a avut întotdeauna o relație intimă și desăvârșită cu Dumnezeul Său. Chiar și pe cruce, după ce a trecut prin judecata dreaptă a lui Dumnezeu asupra păcatului și a păcatelor noastre, era totuși *Dumnezeul Său* pe care L-a chemat: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” După

Un stâlp

învierea Sa, El le-a transmis ucenicilor: „*Mă duc la ... Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru*” (Ioan 17.20).

2. „*Numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul Meu*”: Învingătorul va purta și numele adunării (compară Apocalipsa 21.2,10). Noi, ca și credincioși ai timpului harului, avem privilegiul de a aparține Adunării și ocupăm astfel un loc special în inima Domnului și în planurile lui Dumnezeu. Este pur har că aparținem Adunării! Cu toate acestea, Domnul îi va da învingătorului această distincție suplimentară în gloria Sa. Poate că putem vedea aceasta în legătură cu afirmația din versetele 10 și 11, care ne prezintă speranța credincioșilor din timpul harului: „*Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele... Eu vin curând; ține ce ai!*” (vezi și 1 Tesaloniceni 1.10 și Apocalipsa 22.17) Este vorba despre credincioșia învingătorului în timpul așteptării revenirii iminente a Domnului pentru ai Săi.
3. „*Numele Meu cel nou*”: Ca al treilea nume, Numele Domnului Însuși va fi scris pe învingător. Este „noul” Nume al Domnului. Domnul a primit un Nume nou după lucrarea Sa desăvârșită pe Golgota: „*De aceea și Dumnezeu L-a și înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume.*” (Filipeni 2.9) „*Luând un loc cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei.*” (Evrei 1.4) Este Numele Omului glorificat Isus Hristos, care Și-a dovedit credincioșia fiind ascultător până la moarte, da, până la moartea pe cruce. Cel care nu Și-a tăgăduit nici originea, nici Numele și, de aceea, a fost condamnat la moarte când a fost întrebat de marele preot: „*Tu ești Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat? Și Isus a spus: «Eu sunt».*” (Marcu 14.61,62) O trăsătură caracteristică a învingătorului din Filadelfia este aceea de a rămâne ferm, de a nu-L tăgădui pe Domnul.

Prin această „semnătură” triplă cu numele, învingătorul primește o mărturie desăvârșită despre umblarea sa în credincioșie pe pământ. Aceasta va fi citită asupra lui – ca stâlp în templul lui Dumnezeu – va putea fi citită de toți în eternitate. Va fi spre gloria Domnului, care S-a legat de el prin Numele Său.

Să ne străduim să fim învingători în timpul de față! Domnul ne cheamă și pe noi: „*Eu vin curând: ține cu tărie ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!*” (Apocalipsa 3.11) Să păstrăm Cuvântul Său și să nu ne lepădăm de Numele Său!